

İnsani Güçlendirmede Etik Sorunlar

Nick Bostrom
Rebecca Roache
(2008)

[*New Waves in Applied Ethics*'te yayınlandı , eds. Jesper Ryberg, Thomas Petersen ve Clark Wolf (Pelgrave Macmillan, 2008): s. 120-152]

www.nickbostrom.com

İnsani Güçlendirme nedir?

İnsani güçlendirme, son yıllarda uygulamalı etikte çiçek açan bir konu olarak ortaya çıktı. Bilim ve teknolojideki devam eden ilerlemelerle insanlar, insanlık durumunun bazı temel parametrelerinin gelecekte değişebileceğini anlamaya başlıyor. İnsanlık durumunun değiştirilebilmesinin önemli bir yolu, temel insan kapasitelerinin güçlendirilmesidir. Bu, bugün yaşayan pek çok insanın yaşam süresi içinde mümkün hale gelirse, bu tür umutların ortaya attığı normatif soruları şimdi dikkate almak önemlidir. Bu soruların yanıtları, teknoloji hayal gücümüzü yakaladığında daha iyi hazırlanmamıza yardımcı olmakla kalmaz, aynı zamanda çeşitli araştırma türlerine ne kadar fon verileceğine dair kararlar gibi bugün aldığımız birçok kararla da ilgili olabilir.

İyileştirme tipik olarak terapi ile karşılaştırılır. Geniş anlamda terapi, belirli hastalıkları veya yaralanmaları iyileştirerek yanlış giden bir şeyi düzeltmeyi amaçlarken, güçlendirme müdahaleleri bir organizmanın durumunu normal sağlıklı durumunun ötesinde iyileştirmeyi amaçlamaktadır. Bununla birlikte, terapi ve güçlendirme arasındaki ayrım, birkaç nedenden dolayı sorunludur.

Birincisi, terapi-geliştirme ikileminin, standart-çağdaş-tıp ile gelecekte-uygulanabileceği-haliyle- tıp arasındaki karşılık gelen herhangi bir ikiye uymadığını not edebiliriz. Standart çağdaş tıp, hastalıkları veya yaralanmaları iyileştirmeyi amaçlamayan birçok uygulamayı içerir. Örneğin koruyucu hekimlik, palyatif bakım, obstetrik, spor hekimliği, plastik cerrahi, doğum kontrol cihazları, doğurganlık tedavileri, kozmetik diş prosedürleri ve daha fazlasını içerir. Aynı zamanda, pek çok iyileştirme müdahalesi tıbbi çerçevenin dışında gerçekleşir. Ofis çalışanları kahve içerek performanslarını artırıyor. Görünümü iyileştirmek için makyaj ve tımar kullanılır. Ruh halinizi iyileştirmek için egzersiz, meditasyon, balık yağı ve St John's Wort kullanılır.

İkinci olarak, hastalık ve ölüm olasılığını azaltan müdahalelerin nasıl sınıflandırılacağı açık değildir. Aşılama, bir bağışıklık sistemi güçlendirmesi olarak veya alternatif olarak önleyici bir terapötik müdahale olarak görülebilir. Benzer şekilde, yaşlanma sürecini yavaşlatmaya yönelik bir müdahale, sağlık süresinin iyileştirilmesi veya hastalık ve sakatlık riskini azaltan önleyici bir terapötik müdahale olarak kabul edilebilir.

Üçüncüsü, normal sağlıklı bir durumun nasıl tanımlanacağı sorusu var. Birçok insan özelliği normal (çan eğrisi) bir dağılıma sahiptir. Bilişsel kapasiteyi ele alın. Anormalliği, nüfus ortalamasının iki standart sapma altına düşme (diyelim ki) olarak tanımlamak, herhangi bir temel tıbbi veya normatif önemden yoksun görünen keyfi bir noktayı ortaya koymaktır. Bir kişi, bilişsel kapasitesini bir standart sapma (1σ) düşüren tanınabilir bir nörolojik hastalığa sahip olabilir, ancak ortalamanın 2σ üzerine çıkarsa ortalamanın üzerinde kalır. Hastalığını iyileştiren terapötik bir müdahale, zekasının ortalamasının daha da üstüne çıkmasına neden olabilir. *Onun* için normal sağlıklı bir durumun ortalamasının 2σ üzerinde olduğunu, çoğu insan için sağlıklı durumun çok daha düşük olduğunu söyleyebiliriz. Bunun tersine, "doğal" bilişsel kapasitesi ortalamasının 2σ altında olan biri için, ortalamanın sadece 1σ altında bir noktaya ulaşması için onu artıran bir müdahale, bir geliştirme olacaktır. Sonuç olarak, gelişmiş bir kişi, normalin altında bilişsel işleyişe sahip, gelişmemiş bir kişiden bile daha düşük kapasiteye sahip olabilir; ve terapötik tedavi, sadece yetenekli bir kişiyi bir dahiye dönüştürebilir. Bu gibi durumlarda, bir müdahalenin terapötik veya güçlendirici olarak sınıflandırılmasına ne tür bir etik önem verdiğini görmek zordur. Dahası, çoğu durumda, bir kişinin bilişsel kapasitesini belirleyen karmaşık faktörler kümesinin patolojik mi yoksa normal mi olduğu konusunda konunun bir gerçeği olduğu açık değildir. Nüfusun% 20'sinde zeka ile negatif korelasyon gösteren bir gene sahip olmak bir patoloji oluşturur mu? Bu tür çok sayıda gene sahip olmak, bir bireyi bilişsel olarak bozabilir veya hatta geriletebilir, ancak herhangi bir ayırt edici patolojik süreç yoluyla olması şart değildir. "Hastalık" veya "anormallik" kavramları bu bağlamda herhangi bir doğal türe atıfta bulunmayabilir. Bu kavramlar, bilişsel kapasiteyi veya geliştirme için diğer aday hedefleri etkileyen faktörlerin birçoğu gibi, bir popülasyonda normal olarak dağıtılan bir faktör kümesini karakterize etmenin faydalı yolları olduğu tartışmasızdır. Güçlendirmeyi, spesifik hastalığı veya yaralanmayı iyileştirmekten başka bir şekilde elde edilen bir gelişme olarak tanımlayan bir kavram, bu patolojiyi tanımlama problemlerini miras alacaktır.

Dördüncüsü, kapasiteler yalnızca bir popülasyon içinde değil, aynı zamanda tek bir bireyin yaşam süresi içinde de sürekli olarak değişir. Olgunlaştığımızda fiziksel ve zihinsel kapasitemiz artar; biz yaşlandıkça azalır. Bir müdahale 80 yaşındaki bir kişinin yirmili yaşlarında olduğu gibi aynı fiziksel dayanıklılığa, görme keskinliğine ve tepki süresine sahip olmasını sağlıyorsa, bu terapi mi yoksa iyileştirme mi oluşturur? Her iki alternatif de diğeri kadar makul ya da doğal görünmekte, bu da geliştirme kavramının herhangi bir açık ya da kullanışlı şekilde bilimsel olarak önemli bir kategori seçmekte başarısız olduğunu göstermektedir.

Beşincisi, bir iyileştirme (veya bir terapi) olarak sayılması için bir müdahalenin ne kadar "içsel" olması gerektiğini merak edebiliriz. Lasik ameliyatı, zayıf görme için bir terapidir. Peki ya kontakt lensler? Gözlük? Metni büyütülmüş yazı tipiyle sunan bilgisayar yazılımı? Tüm evrak işlerini halleden kişisel bir asistan mı? Bir müdahalenin "dahili" olması şartı olmadan, *tüm* teknolojiler ve araçlar, bize belirli sonuçları başka türlü yapabileceğimizden daha kolay veya etkili bir şekilde elde etme kapasiteleri vermeleri bakımından geliştirmeler oluşturacaktır. Bir içsellik kısıtlamasında ısrar edersek, gerektiği gibi, geliştirme kavramı genel olarak teknoloji kavramına çökmeyecekse, böyle bir kısıtlamanın nasıl tanımlanacağı sorunuyla karşı karşıya kalırız. İyileştirmelerin herhangi bir özel etik sorunu ortaya çıkardığına inanırsak, içsellik kısıtlamasını tanımladığımız özel yöntemin neden normatif önemi olan herhangi bir şeyi yakaladığını gösterme zorluğuyla da karşı karşıya kalırız.

Altıncı olarak, dünyadaki bir tür birleşik fenomeni yakalayan bir geliştirme kavramı tanımlayabilsek bile, iyileştirmelerin ahlaki durumunun insanı değiştiren veya artıran diğer tür müdahalelerden farklı olduğu iddiasını haklı çıkarma sorunu vardır. aynı etkiye sahip kapasiteler.

Terapi-geliştirme ayrımının tanımlanması, yalnızca bu ayrımın pratik veya normatif bir öneme sahip olduğunu iddia edenler için bir sorundur. Bu terapinin izin verilebilir, desteğe layık veya kamu finansmanı için uygun bir hedef olduğunu, ancak bu iyileştirmenin olmadığını savunanlar, yukarıda bahsedilen tüm zorluklardan etkilenirler. Bu iyileştirme önleyici görüşe aboneleri arayabiliriz *biyokonservatifler* . *Transhümanistler* (insani güçlendirme savunucuları), geliştirme ve terapi arasında önemli farklılıklar olduğunu sürdürmekle ilgili problemlerden etkilenmezler. Transhümanistler, iyileştirici tıbbi tedaviler için seçenekler geliştirmeye ve kullanılabilir hale getirmeye çalıştığımız aynı şekilde ve aynı nedenlerle insani güçlendirme seçeneklerini geliştirmeye ve kullanıma sunmaya çalışmamız gerektiğini savunur: yaşamı, sağlığı, bilişi, duygusallığı korumak ve genişletmek için. refah ve bireylerin yaşamlarını iyileştirmek için isteyebilecekleri diğer durumlar veya özellikler.

Aşağıdaki beş bölümde, potansiyel insan gelişiminin birkaç özel alanını kısaca ele alıyoruz: yaşamın uzaması, fiziksel gelişim, ruh halinin veya kişiliğin iyileştirilmesi, bilişsel güçlendirme ve pre- ve perinatal müdahaleler. Amacımız, bu tür iyileştirmelerin kapsamlı bir değerlendirmesini yapmak değildir; daha ziyade, her tür için bir veya iki kilit konuyu ele alarak, son yıllarda neden etik tartışma konusu haline geldiklerine dair bir fikir vermeyi ve iyileştirmeyi çevreleyen birkaç temel etik kaygıyı biraz anlamayı umuyoruz.

Yaşam Uzatma

Taş Devri'nde ve günümüzdeki yerli "uygar olmayan" popülasyonlar için insan yaşam beklentisinin yaklaşık 20-34 yıl olduğu tahmin edilmektedir . Bunu türümüzün doğumdaki doğal yaşam beklentisi olarak kabul edebiliriz. 15 yaşına kadar bebeklik ve çocukluk hayatta olanlar arasında, ortalama yaşam süresi yaklaşık 54 olup ¹ . Son zamanlarda, Japonya sürekli olarak en yüksek yaşam beklentisine sahipti. 2006'da Japonya'da doğanlar 81 yıl (kadınlar için 85 yıl) ² yaşamayı bekleyebilirler . Bu nedenle, son birkaç bin yılda insanlar için beklenen yaşam süresi kabaca üç katına çıktı. Bu kazanım, öncelikle insan biyolojisindeki herhangi bir evrimsel değişiklikten ziyade sosyal ve teknolojik gelişmelerden kaynaklanmaktadır: sanitasyon, tıp, eğitim ve beslenmedeki gelişmelerin tümü yaşam beklentisi üzerinde olumlu bir etkiye sahip olmuştur. Bu etki önemli ve devam ediyor. Son 150 yılda, "en iyi uygulama" yaşam beklentisi (yani en uzun yaşam beklentisine sahip ülkede beklenen yaşam süresi) her on yılda yaklaşık 2,5 yıl gibi oldukça istikrarlı bir oranda artmıştır. Bu eğilim devam ederse, rekor yaşam beklentisi (kadınlar için) altmış yılda 100'e ulaşacaktır ³ .

İnsan yaşam süresinde daha fazla radikal kazanımlar elde etmek için, insan yaşlanmasının yönlerini yavaşlatmak veya tersine çevirmek gerekli hale gelecektir. Yaşlanma süreçleri bırakılırsa

¹ H. Kaplan vd. al , "A Theory of Human Life History Evolution: Diet, Intelligence, and Long Life", *Evrimsel Antropoloji* (2000): 156-185; J. Godesky, "Tez # 25" (2005).

² Dünya Factbook 2006.

³ J. Oeppen ve JW Vaupel, "Yaşam Beklentisinin Kırk Sınırları", *Science* , 296 (2002): 1029-1031.

kontrol edilmediğinde, her bireyin yaşamında hücresel hasarın patoloji ve ölümün kaçınılmaz hale geldiği ölçüde biriktiği bir nokta gelir. Belirli hastalıkların önlenmesi ve iyileştirilmesi, sanayileşmiş dünyada insanlar kadar uzun süre yaşayan bir popülasyonda beklenen yaşam süresi üzerinde yalnızca sınırlı bir etkiye sahip olabilir. *Tüm kalp hastalıklarını tedavi edersek*, ABD'deki yaşam beklentisi yalnızca yaklaşık 7 yıl artacaktır. *Tüm kanserleri iyileştirmek yaklaşık 3 yıllık bir kazançla sonuçlanacaktır*⁴. Tüm kalp hastalıklarını ve tüm kanserleri iyileştirmek, bireysel katkılarının toplamından (belki 8 veya 9 yıl) daha az bir kazançla sonuçlanacaktır. Bunun nedeni, yaşlı bireylerin çok çeşitli hastalıklara giderek daha duyarlı hale gelmesidir. Bugün kalp hastalığı değilse ve yarın kanser değilse, ertesi gün felç veya zatürre olacaktır. Yaşlanma sürecinin kendisi nihayetinde sanayileşmiş ülkelerde ve gelişmekte olan ülkelerde çoğu ölümün sebebidir. Ölümün en yakın nedeni kalp yetmezliği veya kanser veya başka bir spesifik patoloji olabilirken, bizi giderek daha savunmasız hale getirerek nihai olarak sorumlu olan yaşlanmadır. Yaşlanmak için olmasaydı, herhangi bir yılda ölme riskimiz, onlu yaşlarının sonlarındaki veya yirmili yaşların başındaki birininki gibi olabilir. Öyleyse ortalama yaşam süresi yaklaşık 1000 yıl olacaktır.

Ömrü uzatma meraklılarının özellikle yaşlanma karşıtı ve gençleştirme tıbbına yönelik araştırmaları tercih etmelerinin başka bir nedeni daha var. Bu, başarılı bir yaşlanma gecikmesinin sadece yaşam süresini değil sağlık süresini de uzatacağıdır. Başka bir deyişle, yaşlanmayı geciktirmek, yaşlanmadan yaşlanmamızı sağlar. Yavaş yavaş düşmeden önce ilk birkaç on yılda sağlık zirvemizi görmek yerine, sonsuza kadar en sağlıklı ve en sağlıklı halimizde kalabiliriz. Birçoğu için bu, mevcut insan ömrü beklentisiyle mümkün olmayan birçok şeyi deneyimlemek, öğrenmek ve başarmak için harika bir fırsatı temsil ediyor.

Bununla birlikte, diğerleri, dramatik bir şekilde artan yaşam süresinin hayatı anlamdan mahrum edeceğine ve yaşlanan bir nüfusla ilişkili mevcut sosyal sorunları şiddetlendireceğine inanıyor. Bu algılanan dezavantajlar, Leon Kass gibi biyo-muhafazakârlar tarafından ömür uzatma iyileştirmesini takip etmeme nedenleri olarak gösterildi⁵. Bu görüşün haklı olup olmadığını düşünelim.

Bernard Williams, ölümün yemeden rağmen bir kötülük ve ölüm ihtimali gelen ölümsüz bir yaşamı özgür anlamsız olacağını düzenlenen korku dolayısıyla uygun bir nesnedir⁶. Onun görüşüne göre ölümsüz bir yaşam, sonlu bir yaşamdan daha kötü olurdu, çünkü kişinin hayatına anlam veren ve kendi hayatını kendi hayatına işaret eden projeler, sonunda tamamlanmış ya da terk edilmiş olacak ve içinde hiç hırs kalmayan sonsuz yaşam yılları bırakacaktır. veya yerine getirme arzusu. Elbette eskisinin yerini alacak yeni projeler ve hırslar yaratılabilir; ancak bu durumda, yeni projelerin takipçisinin, olağan anlamda, eski projelerin takipçisi ile aynı kişi olduğu açık değildir: Elde edeceğimiz şey, tek ve uyumlu bir yaşam değil, bir dizi olacaktır. ayrı ama

⁴ T. Thom vd. al. "Kalp Hastalığı ve İnme İstatistikleri-2006 Güncelleme: Amerikan Kalp Derneği İstatistik Komitesi'nden bir rapor ve İnme İstatistikleri Alt Komitesi", *Sirkülasyon* (14 Şubat^{inci}, 2006), s. 4.

⁵ Leon Kass, "Yaşlanmayan Bedenler, Mutlu Ruhlar: Biyoteknoloji ve Mükemmelliğin Peşinde", *Yeni Atlantis* (Bahar 2003): 9-28.

⁶ Bernard Williams, "The Makropulos Case: Reflections on the Tedium of Immortality", *Problems of Self*'de (Cambridge: Cambridge University Press, 1973).

örtüşen hayatlar. Williams, radikal yaşamın uzatılmasına karşı çıkmak için *ilk bakışta* makul nedenler sağlamak için bu gibi değerlendirmeler alır ⁷ .

Transhümanistler bu düşüncelere en az iki şekilde yanıt verebilirler. Birincisi, ölümsüz ya da çok uzun ömürlü bir yaşamın zahmete değmeyeceği gerekçesiyle radikal yaşamın uzatılmasına karşı çıkanlar , yaşam uzatma teknolojisine yönelik araştırmalardan vazgeçmeyi savunabilir ve hatta insanların onu bir kez kullanılabilir hale geldikten sonra kullanmalarını engellemeyi savunabilir. Ancak, ister son derece sorusu uzun ömürlü yaşamın yaşam bir hayat kurtarılmaya değer olup olmadığı sorusuna açıkça alakalı değil değer olurdu ⁸ ve hayat belirli bir tür içinde değerli yapmadığından dikkate nedenler olabileceğini kendisi böyle bir hayat yaşamak isteyenlerin bunu yapmasını engellemeyi haklı çıkarmaktadır. Günümüzde, pek çok kişinin uğraşmaya değmeyeceğini düşündüğü, insanların yönettiği pek çok yaşam tarzı vardır; örneğin, tamamen bilgisayar oyunları oynamak veya gündüz televizyon izlemek gibi görünüşte değersiz uğraşlara adanmış yaşam tarzları veya entelektüel, sosyal veya kültürel zenginleşmeden yoksun yaşam tarzları. Ancak, onlar hakkında bu inanca sahip olmamız , örneğin hayat kurtaran ilaca erişimi kısıtlayarak , onları yaşayanların yaşamaya devam etmesini engellemek için yeterli neden değildir . Başkalarına önemli ölçüde zarar vermemeleri koşuluyla, liberal, demokratik bir toplumda yaşayan insanlar, seçtikleri yaşam tarzını sürdürmekte özgürdür. Öyleyse, son derece uzun ömürlü bir yaşamın zahmete değmeyeceğine inanmak için nedenler olabileceği , kendi başına, yaşam sürelerini radikal bir şekilde uzatmak isteyenlerin, eğer bunu yapmanın yolları ve bunun sonucunda ortaya çıkan uzun ömürlülükten kaçınmayı haklı göstermez. başkalarına önemli ölçüde zarar vermez.

İkincisi, Williams'ın yaşamlarımız boyunca sürdürdüğümüz projelerden yaşamlarımızın anlam ve bir uyum duygusu ürettiği iddiası makul olsa da, onun argümanı ölümsüz ya da aşırı uzun bir yaşamın yaşamaya değmeyeceği sonucunu desteklemiyor. Hayatımıza anlam ve uyum duygusu katan projeler tasarlarırken, belli bir süre yaşayacağımızı varsayıyoruz; diyelim ki biz seksen yaşına gelene kadar. Bir müzik aletinde ustalaşmak, yabancı bir dil öğrenmek, torunlarıyla tanışmak, dünyayı dolaşmak ve kendi evini inşa etmek gibi projeler ve hırslar, bir ömür boyu gerçekçi bir şekilde başarılacak zorlukları belirler. Orkestradaki her müzik aletinde ustalaşmak, tüm büyük dillerin her birinde bir kitap yazmak, yeni bir bahçe dikmek ve olgunlaştığını görmek, büyük torunlarına balık tutmayı öğretmek, Alpha Centauri'ye seyahat etmek veya sadece Tarihin birkaç yüz yıl boyunca ortaya çıktığını görmek gerçekçi değildir: Şu anki yaşam beklentisi göz önüne alındığında onlara ulaşmak için yeterli zaman yoktur. Williams'ın makalesinin adını İngilizce çevirisinden alan Karel Čapek oyunundaki Elina Makropulos gibi, kişi kırk iki yıl boyunca birkaç on yıl içinde ölmeyi bekleyerek yaşayacak ve sonra yaşam iksirini alıp ileriye bakacaktı. Sonsuz varoluşa kadar, kişinin projelerinin sonunda sona ermesi beklenebilir, bu da kişiyi ebedi can sıkıntısı ile kendini yeniden icat etme arasında bir tercihe bırakarak. (Elina sonunda iksiri almayı bırakmayı seçer ve ölür.) Ancak bunun nedeni, bu projelerin birinin ne zaman öleceğine dair bir inancı yansıtmadır. Erken yaşlardan süresiz yaşamayı makul bir şekilde bekleyebilirsek, bizi yüzlerce veya binlerce yıl meşgul edecek şekilde tasarlanmış projelere başlayabiliriz. Bu tür projeler olabilir

⁷ Williams, 1973 yılında yazma, kurgusal iksiri ziyade bazı bilim adamları şimdi öngörülebilir gelecekte radikal ömrü uzatmak için gerçek olanaklarını sunan niteliği taşıyan tedavilerin tür düşünüyordu.

⁸ Veya genişletmeye değer. Terapi ve geliştirme arasındaki ayrımın ahlaki açıdan önemli olduğuna inanmayanlar için bunlar aynı anlama gelir.

Daha kısa ömürlü projelerin mevcut yaşamlara ödünç verdiği türden bir bütünlüğü kökten uzatan hayata ödünç verin. İnsanları can sıkıntısı ile kopuk bir varoluş arasında bir seçim yapmaktan uzak, sınırsız yaşam uzatma, yaşamları hakkında bu yeni düşünme biçimini ve içlerinde makul bir şekilde neyi başarmayı umabileceklerini kucaklamak isteyenler için büyük bir fırsat olabilir.

Radikal yaşamın uzatılmasına yönelik daha pratik bir itiraz, insanları süresiz olarak hayatta tutmanın aşırı nüfusa yol açması ve daha fazla yaşlı insanın gençlere kabul edilemez bir mali yük getirmesidir.

Önce bu itirazın son kısmına değinelim. Bir yanıt, yaşlanmamıza neden olan mekanizmaya doğrudan değinerek yaşam süresini uzatma fikri oldukça yeni olsa da, yaşamı uzatma girişimlerinin her yerde olduğudur. İlaç, arabalardaki emniyet kemerleri, sigarada sağlık uyarıları ve yol kenarındaki işçilerin giydiği flüoresan ceketler, kullananların ömrünü uzatmak için tasarlandı. Eğer yaşamın uzatılması cesaretini kıracaksa, sadece iyileştirmeden vazgeçmemeliyiz, aynı zamanda yaşama şeklimizi yeniden düşünmeli ve daha az temkinli yaşam tarzlarına bağlı kalmalıyız.

Dahası, yaşlanma mekanizmasının üstesinden gelmek, şu anda yaşlanan bir nüfusla ilişkilendirdiğimiz birçok sorunu gerçekten hafifletebilir: Çalışamayacak kadar güçsüz olan bugün yaşayan birçok yaşlı insan, devlet desteğine ve dolayısıyla modern tıbbın onları satın aldığı yıllar topluma ekonomik katkılarının olumsuz olduğu durumlardır. Yaşlanma sürecini geciktirerek veya tersine çevirerek yaşamın uzatılması, bunun tersine, sağlık süresini artıracak ve yaşlıların şu anda beklenen altmış beş yıldan çok daha uzun bir süre sonra topluma finansal ve başka şekillerde katkıda bulunmasına olanak sağlayacaktır . Ve nihayet hastalanıp öldüklerinde, bakımlarının maliyetinin bugün olduğundan daha pahalı olacağını düşünmek için çok az neden var. Aslında, toplum bu tür maliyetleri daha uzun yıllar boyunca amorti edebilmekten fayda sağlayabilir ⁹ .

Radikal yaşam uzaması aşırı nüfusa yol açabilir, kökleri ikiye ayrılır. ayrı endişeler: aşırı nüfusun mevcut insanların daha uzun yaşamasından kaynaklanacağı ve aşırı nüfusun bugün insanlardan daha fazla çocuğa sahip olan uzun ömürlü insanların sonucu olacağı . İlk endişe ile ilgili olarak, bu nüfus artış cari büyüme% 99'unu az gelişmiş ülkeler ile, son elli yılda yavaşladı not edebilirsiniz ¹⁰ . Araştırmacılar, genel olarak, yoksulluk içinde yaşayan insanların yaşam ve eğitim standartlarının artırılmasının doğum oranının düşmesine neden olduğunu bulmuşlardır. Bu nedenle, dünya çapında yoksulluk içinde yaşayan milyonlarca insanın yaşamını iyileştirmek için çalışmak, aşırı nüfus sorununu çözümlen, yaşam uzatma teknolojisini geliştirme çabalarını engellemekten çok daha etkili ve insancıl bir yol olacaktır - özellikle de bu teknolojinin muhtemel olduğunu düşündüğümüzde ilk olarak, çoğu nüfusun azaldığını gören gelişmiş ülkelerde mevcuttur.

Daha uzun ömürlü insanların daha fazla çocuk sahibi olacağı endişesine yanıt olarak, insanların - özellikle kadınların - üreyebileceği yılların sayısında da bir artış olmadıkça, yaşam süresinin uzatılması doğan insan sayısını artırmayacaktır . Ancak bu gerçekleşirse, net etkinin nüfusun büyüklüğünü artırıp artırmayacağı belirsizdir. 1990'dan bu yana, ilk çocuklarını doğuran 30 yaşın altındaki ABD'li kadınların sayısı düşerken, bu yaşın üzerindeki için doğum oranları artıyor.

⁹ John Harris, 16 Mart 2006 tarihinde University of Princeton'daki Princeton Konferanslarının üçüncü bölümünde bu noktaya değinmiştir .

30¹¹ . İlk kez anne olanların ortalama yaşı tüm zamanların en yüksek seviyesinde. Bu nedenle, doğumu yaşamın ilerleyen dönemlerine erteleme eğilimi vardır; Bir aile kurmadan önce kariyerlerini geliştirmeyi seçen iyi eğitilmiş kadınlar arasında özellikle belirgin bir eğilim. Ancak kadın doğurganlığı 35 yaşından sonra azalmaya başladığından, kadınlara çok geç olmadan çocuk sahibi olma baskısı var ve bu nedenle doğumun ne kadar ertelenebileceği konusunda bir sınır var. Kadınların gebe kalabileceği yılların penceresini genişletmek mümkün olsaydı, bu sınır artacaktı ve bu nedenle, doğurganlığın halihazırda kadınlar için azaldığı yaşın ötesinde doğumu erteleme eğiliminin devam etmesini bekleyebiliriz. Bu, her yıl doğum sayısında bir azalmaya neden olabilir. Daha uzun yaşayan insanlarla birlikte, yılda daha az ölüm olacağı gerçeğinin yanı sıra, radikal yaşam uzamasının nüfus büyüklüğü üzerindeki net etkisi açık olmaktan uzaktır.

Bu düşünceler, yaşam uzatma teknolojisinin kaçınılmaz olarak aşırı nüfuslu bir gezegene yol açacağı endişesini hafifletmeye yardımcı olurken, yaşamın uzatılmasının uzun vadede nüfusu nasıl etkileyebileceğini öngörmek zordur . Yaşam süresinin artmasının gelecekte aşırı nüfus sorunlarına yol açabileceğini kabul etsek bile, sorunu çözenin hayat kurtaran tıbbi tedavileri durdurmaktan daha insani yolları var . Örneğin, radikal yaşam süresinden yararlanmak isteyenlerin dünyaya yeni insanlar getirme oranlarını sınırlamak zorunda kalacakları bir politika düşünebiliriz .

Düşündüğümüz argümanların, radikal yaşamın uzatılmasının üstesinden gelinemez herhangi bir sosyal soruna yol açacağını göstermede başarılı olmadığı ya da Williams'ın inandığı gibi , onu kullananların yaşam kalitesini düşüreceğini düşünüyoruz. Biyogerontolojik araştırma, yaşlılıkla ilişkili hastalıkları önlememize yardımcı olabilir, böylece hayatımız ilerledikçe herkes için yaşam kalitesini artırabilir. Ekonomist William Nordhaus sağlık durumu ve özellikle ömrün uzamasına iyileştirmeler, kombine tüketim büyümesinin tüm formları gibi yirminci yüzyılda ABD'de yaşayan ortalama standardına büyük bir katkı olarak yapmış olduğu tahmin etti¹² . Biz yaşlanma süreçlerine o araştırma 21 ile devam etmek için bu eğilim sağlayacaktır umut olabilirst yüzyılda. Dengeli olarak, sağlıklı insan ömrünü uzatan iyileştirmelere itiraz etmek için çok az neden ve gelişimlerini hızlandırmak için harika bir neden buluyoruz.

Fiziksel Geliştirme

Dayanıklılık, güç, el becerisi, esneklik, koordinasyon, çeviklik ve şartlanmayı içeren, şu anda bedensel kapasiteler olarak adlandırabileceğimiz şeyleri geliştirebilmemizin çeşitli yolları vardır. Egzersiz yapabilir, sağlıklı beslenebilir, besin takviyeleri alabilir, kırılışı önleyebilir ve fizyoterapistleri, masaj terapistlerini ve kişisel eğitmenleri ziyaret edebiliriz.

Birçoğu için, özellikle spor yapmaktan hoşlananlar için, bedensel kapasitelerini geliştiren faaliyetler yapmak zevkli ve bu nedenle kendi iyiliği için değerlidir. Diğerleri için, bu tür faaliyetlerin peşinden gitmek , asgari düzeyde sağlık ve zindelik sağlamak ve yaşlanmayla ilişkili fiziksel bozulmayı geciktirmeye çalışmak gibi belirli amaçlara ulaşmak için isteksizce üstlenilen zaman alıcı bir yüküdür. Bir ... için

¹¹ Joyce A. Martin *vd. al.* , "Doğumlar: 2002 için Nihai Veriler", *CDC Ulusal Hayati İstatistik Raporları* , 52/10 (2003, gözden geçirilmiş 2004), s. 2.

¹² William Nordhaus, "Irving Fisher ve İyileştirilmiş Uzun Ömrünün Yaşam Standartlarına Katkısı", *The American Journal of Economics and Sociology* , 64/1 (2005): 367-392.

ciddi bir yaralanma veya hastalıktan kurtulmak için mücadele eden talihsiz az sayıda kişi, bedensel kapasitelerini iyileştirmek, yavaşça ve başkalarının yardımını ve desteğiyle başarılması gereken zor ve acı verici bir başarı olabilir. Özellikle son iki grup insan için, bedensel kapasitelerini güvenli ve rahat bir şekilde geliştirebilecek tıbbi müdahalelerin mevcudiyeti faydalı olacaktır. Örneğin, bir kişinin bir ilaç olarak gücünü arttırması, spor salonunda egzersiz yapmak veya bir fizyoterapistle egzersiz yapmak için saatler harcama ihtiyacını ortadan kaldırır ve diğer aktiviteler için zaman ayırır.

Bahsedilen ilk gruba dahil olanlar, kendi iyiliği için fiziksel aktiviteden hoşlananlar da bu tür müdahalelerden yararlanabilir, çünkü kişinin bedensel kapasitesini geliştirmek kişinin spor yapma zevkini artırabilir. Bununla birlikte, profesyonel sporda veya "dopingde" performansın artırılması konusu tartışmalıdır. Aslında, muhtemelen en çok duyurulan geliştirme alanıdır. Bu bölümde, sporun geliştirilmesiyle ortaya çıkan bazı etik sorunları ele alacağız ve genel olarak fiziksel güçlendirme ile ilgisini değerlendireceğiz.

Kanadalı sprinter Ben Johnson, steroid kullanımı nedeniyle diskalifiye edilmesinin ardından Olimpiyat altın madalyasından çıkarıldı. Bugün, sporcular düzenli olarak Dünya Başkanı ile, yasaklı madde için test edilir Anti-Doping vaadinde Ajansı (WADA) "düzeyinde bir oyun sahası ve spor ruhunu korumak"¹³ .

Doping yapmaktan suçlu bulunan sporcuların hile olarak kınanmasına ve cezalandırılmasına rağmen, uyuşturucuların elde etmelerini sağladığı başarılar bazen etkileyicidir. Gazeteci David Owen yazdı

Suçlu bir sırrım var. Sanırım Ben Johnson'ın 1988 Seul Olimpiyatları'nda erkekler 100 metrede kazandığı "zafer", şimdiye kadar tanık olduğum en heyecan verici 10 saniyelik spor.

... Benim için en çok göze çarpan şey Johnson'ın sprintinin katıksız boğa güreşiydi.¹⁴

Owen'ın yorumları , bazılarına göre fiziksel mükemmelliğin, ilaçların yardımıyla elde edildiğinde bile etkileyici olabileceğini gösteriyor. Bu nedenle bazılarının sporda performans arttırıcı ilaçlara izin verilmesi çağrısında bulunması şaşırtıcı değildir . Adaletsizliği sorununu ortadan kaldıracaktır Aksi: izin herkes artırılması seçeneği böylece, seviye oyun alanı WADA tarafından aranan oluşturarak yasadışı doping ilgili en önemli kaygılardan biri kaldırarak tek yönlü olacağını¹⁵ . Kuşkusuz, bu WADA'nın aklında bulunan bir seviyelendirme yöntemi değildir, ancak muhtemelen uyuşturucu kullanıcılarını ayıklamaktan daha etkili bir yöntemdir.

WADA'nın ifade ettiği "spor ruhunu koruma" endişesi ne olacak? WADA, "spor ruhunun insan ruhunun, bedeninin ve zihninin kutlanmasıdır" diyor¹⁶ . Julian Savulescu *vd. al.* gözlemleyin, eski zamanlarda, spor bulma konusunda oldu "güçlü, en hızlı ya da en yetenekli adam"¹⁷ : spor yarışmaları rakiplerin gücü, hız ve beceri bir test idi. Günümüzde at ve köpek yarışları gibi, eski zamanlarda spor da "biyolojik potansiyelin bir sınavıydı". Spor ruhu buysa, performans arttırıcı ilaçlar kesinlikle buna ters düşer çünkü sporcular bir şeyler başarabilir.

¹³ <http://www.wada-ama.org/en/dynamic.ch2?pageCategory.id=254#>.

¹⁴ “Kimyasal Geliştirilmiş”, *Financial Times* , 10^{nci} Şubat 2006.

¹⁵ Savulescu, Foddy ve Clayton bu noktayı, “Biz Sporda Performans artırıcı ilaçlar İzin Neden” *Spor Hekimliği British Journal* , 38 (2004): 666-670.

¹⁶ WADA Sporcu Kılavuzu, üçüncü baskı, s. 4.

¹⁷ Savulescu vd. *al.* , “Sporda Performans Artırıcı İlaçlara Neden İzin Vermeliyiz”, s. 666.

sadece doğal potansiyellerine dayanarak elde edemeyecekleri ilaçların yardımıyla. Ancak Savulescu *ve ark. al.* Bunun bugün sporun anlamı olmadığını iddia edin:

İnsanlar at ya da köpek değildir. Seçimler yaparız ve kendi kararımızı uygularız. Ne tür bir eğitim kullanacağımızı ve yarışımızı nasıl koşacağımızı seçiyoruz. Cesaret, kararlılık ve bilgelik gösterebiliriz. Sırtımızda bir jokey tarafından kırbaçlanmıyoruz, kendimiz sürüyoruz. Yarışmacıların diyet, antrenman ve ilaç alıp almamayı seçtiklerinde egzersiz yaptıkları bu yargıdır. Ne tür bir rakip olacağımızı sadece eğitim yoluyla değil, biyolojik manipülasyon yoluyla da seçebiliriz. ... Sporun ruhuna aykırı olmak bir yana, biyolojik manipülasyon insan ruhunu - akıl ve muhakeme temelinde kendimizi geliştirme kapasitesini - somutlaştırır .¹⁸

Onların görüşüne göre, uyuşturucular sporun ruhundan ödün vermediği için Savulescu *et. al.* Spor yetkililerinin, performansı artıran ilaçları yasaklamaya odaklanmak yerine, güvenli olmayan ilaçları yasaklamaya odaklanmaları gerektiğini, böylece profesyonel sporun herkes için adil ve kabul edilebilir derecede güvenli olmasını sağlamaları gerektiğini savunmaktadır.

İnsan sporu yarışmacıları şüphesiz yarışmalarına atlar veya köpekler için mevcut olmayan yöntemleri kullanarak hazırlanabilirken, yarışmacıların biyolojik yapısı yine de sporda Savulescu *ve diğerleri* olduğundan daha merkezi bir rol oynamaktadır . *al.* ona atıf. Spor yarışmaları, yarışmanın doğası ile ilgili olduğu düşünülen şekillerde biyolojik olarak benzer oldukları düşünülen diğerleriyle yarışmacıları karşı karşıya getiriyor: kadın yetişkinler diğer kadın yetişkinlere karşı yarışıyor ancak erkeklere veya çocuklara karşı değil, futbol takımları aynı cinsiyetten yetişkinlerden oluşuyor ve benzer takımlara karşı yarışır ve boksörler aynı ağırlık kategorisine giren aynı cinsiyetten olanlarla rekabet eder. Bu neden?

Bir cevap, bir spor başarısının etkileyiciliğinin, yarışmacının beklenen biyolojik potansiyeline göre olmasıdır. On dokuz saniyenin altında 200 metre koşmak, bir çitadan çok bir erkek tarafından başarırsa daha etkileyicidir, çünkü bu, insanların tipik biyolojik yapısı düşünüldüğünde, bir erkek için daha zor bir başarıdır; ve 150 kilogram kaldırmak, erkek halterciden çok kadın halterci tarafından yapılırsa daha etkileyicidir, çünkü böyle bir başarı, bir kadın için, kendine özgü biyolojik yapıları göz önüne alındığında bir erkeğe göre daha zordur. Bir spor müsabakasında rakiplerin performansını etkili bir şekilde karşılaştırabilmemiz için, tek bir biyolojik kategoriden¹⁹ seçilmeleri gerekir .

Sporda performans artırıcı ilaçların kullanımına izin vermek, spor başarılarını biyolojik kategorilere göre göreceleştirme uygulamasına mutlaka zarar vermeyecektir. Örneğin, tüm rakiplerin performanslarının% 10 artırmalarına olanak tanıyan bir uyuşturucunun kullanımına izin vermek - tüm rakipler böyle bir ilaç kullansaydı - erkeklerin genellikle kadınlardan daha ağır ağırlık kaldırabileceği veya yetişkinlerin daha hızlı koşabileceği gerçeğini değiştirmez . çocuklardan daha. Tek başına

en iyi ikinci rakiplerin en iyi rakipleri yenmesini sağlamaz. Ek olarak, böyle bir ilacın kullanımı eski çağlarla uyumlu olacaktır.

¹⁸ Savulescu vd. al. , "Sporda Performansı Arttırıcı İlaçlara Neden İzin Vermeliyiz ", s. 666-667.

¹⁹ Bu tür kategorilerin tanımlanma şekli bir dereceye kadar keyfi olabilir. Örneğin, Savulescu et. al. "[b] Afrikalıların biyolojik olarak üstün kas tipi ve kemik yapısı nedeniyle kısa mesafeli yarışlarda daha iyi performans göstermediğini", ancak sporcuların ırklarına göre sınıflandırılmadığını söyleyin. Rakipleri biyolojik kategorilere göre gruplandırma konusunda ciddiyssek, belki de siyah Afrikalılar için ayrı bir kategorimiz olmalı. Bununla birlikte, spor yarışmacılarını kategorize etmenin mevcut yolunun ideal yol olmayabileceği, ancak, yarışmacıların beklenen biyolojik potansiyelinin, onların başarılarını değerlendirmemizle ilgili olduğu genel noktasını zayıflatmaz.

9

“en güçlü, en hızlı veya en yetenekli” rakibi belirlemek için sporu kullanmak için ideal; basitçe, söz konusu rakibin, ilacı kullanmadıklarından% 10 daha güçlü, daha hızlı veya daha yetenekli olması söz konusu olacaktır.

Bu tür bir geliştirmenin sporu zayıflatacağını düşünüp düşünmememiz, onların başarılarını değerlendirmemizde rakiplerin beklenen biyolojik potansiyelinin tam olarak ne rol oynadığına bağlıdır. Rakiplerin güçlendirilmemiş biyolojik potansiyelini test etmekle ilgileniyorsak, uyuşturucu kullanımı gerçekten de spor müsabakalarını baltalayacaktır, ancak bu durumda uyuşturucuların neden diğer, izin verilen, performansı artırma yollarından farklı olduğunu açıklama problemiyle karşı karşıyayız. özel eğitim rejimleri ve diyet planları. Sadece farklılıkları ortaya çıkarmakla ilgileniyorsak - en iyiyi bulmak ve rakiplerin diğerlerine göre performansını değerlendirmekle - o zaman tüm rakiplere benzer bir avantaj sağlayan bir ilaç bu arayışı baltalamayacaktır. Bu durumda, ancak, motivasyon aynı farklılıkları geliştirme kullanıldı olsun veya olmasın mevcut olacağından, bu tür geliştirmeler izin yetkilileri spor için orada olacağını görmek zordur ²⁰ . Öte yandan, insanları ne kadar hızlı, güçlü veya becerikli hale getirebileceğimizi görmekle ilgileniyorsak, o zaman performans arttırıcı ilaçları aktif bir şekilde teşvik etmeli ve rakiplerin ilk olmak için çabalamasını beklemeliyiz. rakiplerini yenmek için en son geliştirmeleri keşfedin.

Seçkin bireysel sporcular için, elbette, en büyük motivasyon muhtemelen bu üçünden hiçbiri değildir; kazanmaktır. Performansı arttıran ilaçlar, en son eğitim rejimleri, psikolojik teknikler ve giyimin onlara hitap etmesiyle aynı nedenle rakiplere hitap ediyor: rakiplerine göre bir avantaj elde etmeyi umuyorlar. Öyleyse, performans arttırıcı ilaçların özellikle *konumsal mallar* verdikleri için çekici olduğunu söyleyebiliriz : onlara sahip olanlar için değeri başkalarına sahip olmamasına bağlı olan mallar. Michael Sandel gibi sporda geliştirmeye karşı çıkan pek çok kişi, buna izin vermenin bir “silahlanma yarışına” yol açacağından endişe duyuyor, bu yarışta gelişmeyi reddeden veya buna gücü yetmeyen rakipler, istekli olanlar ve parayı arttırmak için yeni ve iyileştirilmiş ilaçları ilk bulan kişi olmaya çalışın ²¹ . Bu, paraya, tıbbi destek personeline, belirli ilaçların yüksek dozlarını iyi alan bir vücut yapısına ve profesyonel sporda pek çok kişinin istediğinden çok daha merkezi bir rol oynamak için uzun vadeli sağlığı feda etmeye istekli olmasına izin verecektir.

İster performans arttırıcı ilaçlar sporda izin verilmelidir sonuçta bir spor temelde değerli olduğuna inandığı bağlıdır. Burada belirli bir spor anlayışı için tartışmaya çalışmayacağız ve bu nedenle sporda ~~performans arttırıcı ilaçlara~~ izin verilip verilmeyeceği konusunda agnostik kalacağız . Uygulamada, tabii ki, bir karar da böyle bir yerine iki

versiyonunu yaratmak olabilir mi icra masrafları, ilacın sağlık etkileri, seyirci ilgi, gibi faktörler dikkate almak zorunda olan bir sporda belli bir maddeyi yasaklama Sport- biri geliştirmeye izin verildiği, diğeri yasaklandığı yerler - ve diğer karmaşık hususlar.

Bununla birlikte, fiziksel olarak ortaya çıksa bile geliştirme, profesyonel spor için kötü bir şey olur, diğer bağlamlardaki insanlar için iyi bir şey olabilir. Yararlı veya vazgeçilmez bulduğumuz birçok araç ve teknik

²⁰ Bu tür ilaçlara başka gerekçelerle izin verilmesi akıllıca kabul edilebilir. Örneğin, bir sporcunun bir ilaç kullanıp kullanmadığını tespit etmek zor olacaksa, yaygın hile yapmaktan kaçınmak için en iyisi buna izin vermek olabilir.

²¹ Michael Sandel, "Mükemmelliğe Karşı Durum", *The Atlantic Monthly* (Nisan 2004): 1-11, s. 10.

10

günlük yaşamda spor yasaklanmıştır. Bisikletler, koşu yarışlarından yasaklanmış olsalar bile kullanışlıdır. Benzer şekilde, sporcuların ilaçları daha hızlı veya daha güçlü hale getirmek için kullanmaları yasaklanmışken, spor alanı dışında vücut kapasitelerimizin iyileştirilmesi arzu edilebilir.

Konumsal mal kavramı, diğer iyileştirme uygulamalarının aydınlatılmasına yardımcı olabilir. Genel olarak konuşursak, bazı malların konumsal olma derecesi ne kadar büyükse, toplumun bu iyiyi teşvik etmesi için o kadar az neden vardır. Spor geliştirmeleri, faydaların neredeyse tamamen konumsal olduğu aşırı bir sondadır. Yükseklik geliştirmeleri ve kozmetik iyileştirmeler benzer şekilde çoğunlukla konumsal faydalara sahip olabilir. Daha uzun bir adam etkileyici yapısından bazı sosyal avantajlar elde edebilir, ancak eğer herkes üç inç daha uzun olursa, kimse eskisinden daha iyi olamaz. Toplu olarak, böyle bir değişikliği gerçekleştirmek için harcanan para ve alınan riskler net mal üretmeyecektir. Bu durum, diğer bazı geliştirme türleriyle çelişir. Örneğin, sağlık ve zekanın konumsal olarak iyi bir yönü vardır: sağlıklı ve akıllı olmak, bir kişinin yüksek statülü işler ve arzu edilen eşler için daha etkili bir şekilde rekabet etmesini sağlar. Ancak bu rekabet avantajları dışında sağlık ve zeka da önemli faydalara sahiptir. Hepimiz biraz daha sağlıklı ya da biraz daha akıllı hale gelirsek, net bir fayda elde ederiz: Daha az hastalık ve yetersizliğe maruz kalırdık ve dünyayı daha fazla anlayabilirdik.

Uygulamada, birçok fiziksel geliştirmenin faydaları (sağlık ve uzun ömürlülükle ilgili olanlar hariç), çok büyük bir konumsal bileşene sahip gibi görünmektedir. Bir kol işçisi, gücü ve dayanıklılığı artıran bir geliştirmeden önemli bir pozisyon dışı fayda elde edebilir; ancak spor ve kozmetik arenaları dışındaki bu tür bir geliştirmenin değeri sorgulanabilir. Tipik olarak, süper insan gücü ve dayanıklılığı elde etmenin en etkili yolu, fiziksel geliştirmelerden ziyade "harici" araçların kullanılmasıdır: anabolik steroidler yerine forkliftler ve kırıcılar kullanarak zorlu fiziksel işleri gerçekleştirme yeteneğimizi artırıyoruz.

Ruh Hali ve Kişilik Geliştirme

In *Prozac Dinleme*, psikiyatrist Peter Kramer Prozac kursunu tamamlamış olan kim Hastalarından bazılarının alarak devam etmek istediği onların depresyonu hafifletmek için açıklamaktadır. Bunun nedeni depresyonlarının geri dönmüş olması değildi: tıbben konuşursak, artık akıl

hastası değillerdi. Aksine, Prozac alırken hastalar kendilerini “iyiden daha iyi” hissetmişlerdi ²². Prozac, tıbbi durumlarını rahatlatmanın yanı sıra, ~~kendi görüşlerine göre, kişiliklerinin hiçbir zaman hastalıklarının bir parçası olarak sınıflandırılmamış çeşitli yönlerini iyileştirdi: çekingen hastalar daha dışa dönük ve iddialı hale geldi, kompulsif hastalar daha rahat ve kolay hale geldi devam ediyor ve özgüvenleri düşük olanlar daha güvenli hale gelmişlerdi. Tıbbi olarak bilinen herhangi bir rahatsızlığı olmayan, ancak sadece ruh halini veya kişiliğini iyileştirmek isteyen birine Prozac gibi bir ilaç yazmanın yanlış bir yanı var mı ?~~

Bu geliştirme alanını karmaşıklaştıran bir zorluk, çoğu durumda neyin ruh hali veya kişilik iyileştirmesi olarak sayılacağı net olmamasıdır. Basit sosyal etkileşimleri son derece üzücü buldukları gerçeğiyle hayattaki seçimlerini ciddi şekilde sınırlayacak kadar utangaç olanlara veya başkalarıyla düzenli olarak şiddetli çatışmalara girecek kadar agresif olanlara kişilik teklif edilmesi gerektiğini düşünebiliriz. -

²² Peter Kramer, *Prozac'ı Dinleme* (New York: Penguin, 1993).

Dengeli bir şekilde yaşamlarını iyileştirebilirse ilaçları güçlendirir. Bununla birlikte, utangaçlık ve saldırganlık gibi özellikler, insanlarda farklı derecelerde kendini gösterir ve buna bağlı olarak, söz konusu kişinin hayatını yaşama şekli üzerinde çeşitli etkiler vardır. Örneğin, alışılmadık sosyal durumlarda hafif rahatsızlık hisseden bir kişinin partinin hayatı ve ruhu haline gelmesine neden olan bir müdahalenin ne ölçüde bir gelişme olduğunu veya bunun tersini değerlendirmek zordur, çünkü utangaçlığın açık bir anlamı yoktur. kişi kendine güvenen bir kişiden "daha iyidir" veya tam tersi. Bu zorluk ihtimali ile birleşir bu ne konu views- *qua* -olarak konu iyileşme olmayabilir çakıştığı onu yargılamak etkileşimde olan kişiler bir gelişme ne ile: müdahalesinin sıralama konusu hissediyorum daha güvenli ve konforlu hale getirebilir yukarıda açıklanan bazı durumlarda, ancak diğerleri sonuçta ortaya çıkan kişiyi daha az hoş bulabilir. (Alkol, utangaç insanları daha özgüvenli hale getirme etkisine sahip olabilir, ancak çoğu ayık insan, Hollanda cesaretine sahip insanları tercih ederek diğer ayık insanlarla etkileşime girer.) Ayrıca, neyin bir gelişme olarak sayıldığına ilişkin değerlendirmeleri karmaşıklaştıran, bazı belirli iyileştirmeler arasındaki farktır. boyut (mutluluk, güven vb.) ve genel olarak yaşamdaki gelişmeler. Mutluluk, tatmin ve sevgi gibi durumları deneyimlemek üzüntü, hayal kırıklığı ve keder gibi durumlardan daha çok, diğer şeyler eşittir; yine de istenmeyen durumları deneyimlemek, kendimize ve başkalarına ilişkin anlayışımızı geliştirebilir ve kişiliklerimize, yalnızca "olumlu" duyguları deneyimlediğimiz takdirde sahip olmayabilecekleri bir zenginlik ve derinlik verebilir.

Bir kişinin ruh halindeki veya kişiliğindeki hangi değişikliklerin gelişme olarak sayıldığına karar vermek için, aşağıdaki gibi sorularla yüzleşmeliyiz: Bir kişinin ruh hali veya kişiliğinin üzerinde ciddi bir olumsuz etkiye sahip olmadığı durumlarda iyileştirmeleri hangi standartlara göre değerlendiririz veya tersini değerlendiririz. onların hayatı? Böyle bir standart olabileceğini iddia etmek akla yatkın mı? Varsa, standardın ne olduğuna ve belirli bir durumda nasıl uygulanacağına dair en iyi kılavuz nedir: konunun görüşü, konuyla etkileşime girenlerin görüşleri veya başka bir şey? Bu tür soruları ele almanın önemi, ruh halinin ve kişilik gelişiminin imkansız veya tavsiye edilemez olmasını gerektirmez; ancak böyle bir teknolojiden gerçek faydalar elde etmek istiyorsak, belli bir miktar felsefi düşünme ve analiz gerekir. Bu felsefi

düşünme ihtiyacı, iyileştirme ile ilgili sorulara özgü değildir, ancak günlük yaşamı kaplar. Kariyer değişikliği, uzun süreli kişisel bir ilişkiyi bitirme veya başka bir kremalı pasta yapma gibi kararlar alırken, en azından dolaylı olarak kararımızın hayatımızı nasıl etkileyeceği, getirdiği faydaların doğru türde olup olmadığı hakkında sorular sormalıyız. tutkularımız ve hedeflerimiz göz önüne alındığında ve kararımızın bize kapatacağı faydalar ve fırsatlar olmadan yapıp yapamayacağımızı.

Bu zorluklara rağmen, oldukça doğrudan bir şekilde iyileştirme gibi görünen ruh hali veya kişilikte birçok değişiklik vardır. İlham veren bir müzik parçası dinlemek, alarm çalmadan önce kişinin yatakta beklenenden bir saat daha uzun kaldığını keşfetmek ve mükemmel bir akşam yemeği yemek insanın moralini bozabilir. Bir yabancı beklenmedik bir iyilik davranışı, kişinin başkalarına karşı daha düşünceli olmaya karar vermesine yol açabilir. Ya da kendiliğinden eski bir düşmanı affetmeye karar verebilir ve uzun süredir devam eden öfke ve kızgınlıktan kurtulabilir. Çoğu kişi bu tür değişikliklerin iyileştirmeler olduğu konusunda hemfikirdir: deneyimlemekten zevk alırlar, başkalarının etkileşimde bulunmasını daha keyifli kılarlar ve küçük yollarıyla kişinin hayatını daha iyi hale getiren türden değişikliklerdir. Yapabilseydik

12

Uyuşturucu kullanarak bu tür değişiklikleri meydana getirirlerse, bunlar tartışmasız bir şekilde ruh halinin veya kişiliğin iyileştirilmesi olarak sayılamaz mı?

Bu tür değişikliklerin gelişme olduğunu kabul edenler bile, bunları başarmak için uyuşturucu kullanımına itiraz edebilir. Leon Kass böyle bir düşünceyi ifade ediyor:

İster uygulama , ister eğitim veya çalışma yoluyla kişisel gelişim için olağan çabalarımızın çoğunda, yaptıklarımızla sonuçta ortaya çıkan gelişme arasındaki, kullanılan araçlarla aranan amaç arasındaki ilişkiyi hissederiz. Araçlar ve amaçlar arasında deneyimsel ve anlaşılır bir bağlantı vardır; Korkunç şeylerle yüzleşmenin sonunda korkularımızla baş etmemizi nasıl sağlayacağını görebiliriz. İştahımızı kesmenin nasıl kendi kendine hakimiyet sağladığını görebiliriz. ... Aksine, biyomedikal müdahaleler doğrudan insan vücuduna etki eder ve yalnızca pasif olmayan ancak hiçbir rolü olmayan bir konu üzerinde etkilerini ortaya çıkarır.

herşey. *İnsan terimleriyle anlamlarını anlamadan* , en iyi ihtimalle etkilerini *hissedebilir* .²³

O halde kişi kendini uyuşturucu kullanarak geliştirerek, daha geleneksel yollarla kendini geliştirmenin değerli bir yönünden vazgeçer. Bu, iyileştirmeden vazgeçmek için iyi bir neden mi?

Bir iyileştirme elde etmenin belirli araçlarının son duruma değer katabileceğini kabul etsek bile, son durum, elde edildiği araçlardan bağımsız olarak değere sahip olabilir, bu, daha az değerli araçlar kullanarak son durumu meydana getirmenin daha iyi olduğu anlamına gelir. onu hiç meydana getirmemekten. Kass'ın örneklerinden birini kullanmak, kendi kendine yeterlilik düzeyini arttırırken , kişinin iştahını azaltarak ortaya çıkardığı takdirde ek değer kazanabilir, son hal - kendi kendine yetme ustalığı - kullanım ile getirilse bile değeri vardır. ilaçlar. Dahası, genellikle kendimizi değerli bir son duruma ulaşma sürecinden olabildiğince fazla değer elde etmek zorunda hissetmiyoruz: Bir yere gitmek için otobüse binebiliriz, bunun yerine koşu yerine kazanılabilecek ek bir değer olduğunu fark edebiliriz. veya kendimiz yapmaktan kazanılabilecek ek bir değer olduğunu kabul etsek bile, bir

bahçeyi yetiştirmesi için bir bahçıvan çalıştırabiliriz. Genel olarak, çoğu zaman en katma değerli araçları kullanmadan değerli bir son duruma ulaşmaktan memnun olduğumuzdan, uyuşturucu kullanma kapasitemizi geliştirme uygulamasının farklı standartlara tabi olması gerektiği iddiasını desteklemek için ek argümanlara ihtiyaç vardır.

Ruh halini ve kişiliği etkilemek için farmasötik araçların kullanımıyla ilgili önemli sorulardan biri, özgünlük fikri ile ilgilidir. Kramer, kitabının büyük bir bölümünü, Prozac'ın kendilerine "gerçek benliklerini" bulmalarında onlara gerçekten oldukları kişi olmalarını sağlayarak yardım ettiğini iddia eden bazı hastalarının raporlarıyla mücadele ederek geçirdi. Uyuşturucu üzerindeki kişilikleriyle özdeşleştiler ve daha önceki "doğal" durumlarını uzun süreli bir sapkınlık, asla kaçamadıkları yabancı bir durum olarak gördüler. Bazı durumlarda uyuşturucu kullanımının bir kişinin *daha* özgün bir şekilde yaşamasına yardımcı olması mümkün görünmektedir. Bununla birlikte, aynı zamanda, uyuşturucu kaynaklı duyguların gerçekliği baltalayacağı durumları da düşünebiliriz. Bazen duygularımızın yaşam olaylarına uygun şekillerde tepki vermesi önemli görünür. Sevdiğimiz birini kaybettiğinde derin üzüntü duyacak türden biri olmak isteyebiliriz; ve eğer kayıp meydana gelirse, kederi yaşamak isteyebiliriz. Duygusal hayatını başına gelenlerden tamamen koparmak için hap kullanan bir kişinin, insanlığının çok önemli bir bölümünü sakat bıraktığı makul bir şekilde söylenebilir.

23 Kass, "Yaşlanmayan Bedenler, Mutlu Ruhlar", s. 22.

13

O halde, ruh hali ve kişilik geliştirme teknolojisi, hayatlarımız üzerinde hatırı sayılır bir olumlu etki yapma potansiyeline sahiptir; ancak bu tür teknolojiden yararlanma niyetinde olanların, onu çevreleyen zor felsefi sorularla meşgul olmaları önemlidir.

Bilişsel Geliştirme

Bilişsel kapasitemizi geliştirmeye çalıştığımız birçok yol vardır; yani bilgiyi elde etmek, işlemek, saklamak ve geri getirmek için kullandığımız kapasiteler. Dil, eğitim, psikolojik tekniklerde ustalık, kahve veya enerji içecekleri içmek, meditasyon, egzersiz, uyku ve bitkisel veya vitamin takviyeleri almak, bilişsel performansımızın çeşitli yönlerini geliştirmede rol oynayabilir. Dahası, bu güçlendirme yöntemlerinden hiçbirini tartışmalı değildir ve bazıları - özellikle dil ve eğitim edinimi - çocuklarımızın bunlara yeterli erişimini engelleyecek kadar asgari düzeyde başarılı bir yaşam sürmek için bile o kadar merkezi kabul edilir ki, ciddi olarak ihmal edilir.

Bu tanıdık yöntemlere ek olarak, son yıllarda ²⁴ bilişsel güçlendirme için bir dizi yeni olasılık ortaya çıkmıştır. Örneğin, orijinal olarak narkolepsiyi tedavi etmek için kullanılan bir ilaç olan Modafinil, hafızayı güçlendirmenin yanı sıra uyanıklığı artırıcı etkilere sahiptir ²⁵. Dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğunu tedavi etmek için geliştirilen Ritalin, sağlıklı yetişkinlerde konsantrasyonu artırabilir ²⁶. Transkraniyal manyetik stimülasyon (TMS) bazı motor öğrenme biçimlerini geliştirebilir ²⁷. İnsanlarda bazı genlerin varyasyonları bellek performansının % 5'e kadar hesaba gösterilmiştir ²⁸ gelecekte cognition- arttırıcı genetik müdahalelerin olasılığını arttırmaktadır. Geç gebelik sırasında annenin diyet takviyesi ve üç ay doğum sonrası ile uzun zincirli yağ asitleri

çocuklardaki bilişsel performansı artırmak için gösterilmiştir²⁹. Bugün bilişsel performansımızı çeşitli amaçlarla iyileştirmeye çalıştığımız çeşitli araçlar göz önüne alındığında, bu tür yeni teknolojilerin yaşamlarımızı daha önce kullanamadığımız şekillerde iyileştirmek için sunduğu fırsatlardan pek çok kişinin heyecanlanmasını bekleyebiliriz. Bilişsel gelişim olasılığını çevreleyen etik sorunlar nelerdir?

Birçok etik sorun, diğer türdeki tartışmalarımızdan aşınadır. artırma. Örneğin, gelişmiş zeka, dikkat vb. - bir dereceye kadar - konumsal mallardır, çünkü bunlar diğerlerine göre gelişmiş bir avantaj sağlarlar.

²⁴ Daha için derinlemesine bilişsel geliştirme ve burada verilen daha etik konularını kapsamak, bkz Nick Bostrom ve Anders Sandberg, "Bilişsel Geliştirme: Yöntemler, Etik, Düzenleyici Zorluklar", *Bilim ve Mühendislik Etiği* (yakında çıkacak, 2007).

²⁵ U. Muller, N. Steffenhagen, *vd. al.*, "Modafinil'in İnsanlarda Çalışma Belleği Süreçlerine Etkileri", *Psychopharmacology* 177 / 1-2 (2004): 161-169.

²⁶ R. Elliott, *vd. al.*, "Metilfenidatın Sağlıklı Genç Yetişkinlerde Mekansal Çalışma Belleği ve Planlama Üzerindeki Etkileri", *Psychopharmacology* 131/2 (1997): 196-206.

²⁷ Krş. örneğin, A. Pascual-Leone, F. Tarazona, *et. al.*, "Transkraniyal Manyetik Stimülasyon ve Nöroplastisite", *Neuropsychologica* 37/2 (1999): 207-217.

²⁸ D. JF Quervain ve A. Papassotiropoulos, "İnsanlarda Bellek Performansını ve Hipokampal Aktiviteyi Etkileyen Genetik Kümenin Tanımlanması", *Amerika Birleşik Devletleri Ulusal Bilimler Akademisi Bildirileri*, 103/11 (2006): 4270-4274.

²⁹ I. B. Helland, L. Smith, *vd. al.*, "Çok Uzun Zincirli N-3 Yağ Asitleri ile Anne Desteği Gebelik ve Emzirme Sırasında 4 Yaşında Çocukların IQ'sunu Arttırır", *Pediatric*, 111/1 (2003): 39-

14

üniversitelerdeki yerler ve belirli iş türleri gibi şeyler için rekabet etmek. Bu bağlamda, bilişsel güçlendirme, fiziksel güçlendirme ile "silahlanma yarışları" ile aynı endişeleri ortaya çıkarmaktadır; ve bu endişeleri ele alma yolları daha önce tartışılanlara benzer. Bununla birlikte, bilişsel kapasitelerdeki gelişmeler, geliştirilmiş fiziksel kapasitelerinkinden çok daha büyük araçsal ve içsel değere sahip olabilir. Daha iyi düşünebilmek, bizi önemli siyasi ve sosyal sorunları çözmeye, bilimsel atılımlar yapma vb. için donatır; ve çeşitli çalışmalar daha zeki insanlar daha fazla kazanmak belirten³⁰, sosyal ve ekonomik talihsizlikler bir dizi acı daha az olasıdır³¹ ve daha sağlıklı olan³². Dahası, diğer insanları anlayabilmek, büyük edebiyatı takdir edebilmek, planlar yapabilmek, yaratıcı olabilmek ve kişinin kendi geçmişini hatırlayabilmek, insan gelişimi için araçsal olmayan bir şekilde önemlidir.

Fiziksel güçlendirme tartışmamızdan da aşına olduğumuz soru, belirli bağlamlarda böyle bir güçlendirmeyi kullanmanın hile teşkil edip etmediği sorusudur. Tıpkı profesyonel sporda kişinin gücünü artırmak için uyuşturucu kullanmak kopya olarak görüldüğü gibi, bir sınavda daha iyi performans gösterebilmek için hafızasını geliştirmek için uyuşturucu kullanmak da kopya olarak görülebilir. Doping vakasına benzer şekilde, bilişsel gelişimin eğitim bağlamında kabul edilemez olup olmadığı, eğitimle ilgili neye değer verdiğimiz ve onun "kurallarının" ne olduğuna bağlıdır. Örneğin, eğitim öncelikli olarak notlar için bir rekabet ise, o zaman geliştirme, bazı insanlar ona erişemezse veya kullanımı kurallara aykırı ise hile olarak görülebilir. Öte yandan, eğitimin değeri, öğrencileri kendi yaşamlarını ve genel olarak toplumu iyileştirecek beceriler ve bilgilerle donatmaktan ibaretse, bilişsel geliştirme eğitimde önemli bir rol oynayabilir.

Hemen ufukta görünen tıbbi bilişsel güçlendirme biçimleri, bellek, konsantrasyon, zihinsel enerji ve diğer bazı bilişle ilgili niteliklerde en iyi ihtimalle küçük ila orta düzeyde iyileştirmeler sağlayabilir. Daha uzak bir gelecekte mümkün olabilecek bilişsel yeteneklerdeki radikal gelişmeler

hakkında spekülasyon yapabiliriz. Bu tür aşırı iyileştirmeler, diğer insani iyileştirmeler için aynı şekilde ortaya çıkmayan bazı benzersiz etik sorunları ortaya çıkaracaktır. Özellikle, radikal olarak gelişmiş bilişsel kapasiteye sahip kişiler, gelir, stratejik planlama ve başkalarını etkileme yeteneği açısından büyük avantajlar elde edebilir; başka bir deyişle, gelişmiş bir bilişsel elit, sosyal açıdan önemli miktarlarda güç kazanabilir.

Bu, genetikçi Lee Silver³³ tarafından tarif edilen, gelişmiş, ~~güçlendirilmemiş olanlar~~ çok daha fazla bilişsel yetenekler kazanmış olanların bir araya gelip üstün becerilerini güçlendirilmemiş olanlara hükmetmek ve onları sömürmek için kullanabileceği endişesini artırıyor. Söz konusu bilişsel geliştirmeler, germ hattı genetik müdahalesi yoluyla gerçekleştirildiyse, ortaya çıkan gelişmeler, art arda iyileştirmelerle sonuçlanan iyileştirmelerle, iyileştirilmemiş insanlara yönelik bir tehdit oluşturabilecek yeni bir tür oluşumuyla sonuçlanan gelişmiş çocukların çocukları tarafından miras alınabilir.

³⁰ D. S. Salkever, "Çocukların Azaltılmış Maruziyetinden Kazanç Yararlarının Güncellenmiş Tahminleri Çevre Lideri", *Çevresel Araştırma*, 70/1 (1995): 1-6.

³¹ L. S. Gottfredson, "G Neden Önemlidir: Günlük Yaşamın Karmaşıklığı", *Zeka*, 24/1 (1997): 79-132; ve "Yaşam, Ölüm ve Zeka", *Bilişsel Eğitim ve Psikoloji Dergisi*, 4/1 (2004): 23-

³² L. J. Whalley ve IJ Deary, "Çocukluk IQ'sunun Boylamsal Kohort Çalışması ve 76 Yaşına Kadar Sağkalım", *İngiliz Tıp Dergisi*, 322/7290 (2001): 819-822.

³³ Lee Silver, *Remaking Eden: Cloning and Beyond in a Brave New World* (New York: Avon, 1998).

Bu gelişme, böylesine iki katmanlı bir toplumla sonuçlanabilir, ancak oldukça zorlayıcı olabilir. İlk olarak, biyomedikal bilişsel geliştirmeler, düşük bir bilişsel işlev³⁴ seviyesinden başlayanlar için en büyük faydalara sahip olma eğilimindedir. Sezgisel olarak bu şaşırtıcı değildir, çünkü bir beynin performansını engelleyen belirli bir açığı düzeltmek, iyi kalibre edilmiş, yüksek verimli bir sinir sistemini alıp performansını daha da artırmaktan daha kolaydır. Sonuç olarak, sosyal olarak bölücü olmaktan uzak, bilişsel güçlendirme, daha düşük bilişsel beceriye sahip olanların, doğal olarak yüksek bilişsel yeteneğe sahip olanlara daha yakın bir seviyede işlev görmesini sağlayarak toplumdaki eşitliği potansiyel olarak artırabilir. İkincisi, insanlar hangi geliştirmelerden geçeceklerini seçme ve seçme özgürlüğüne sahipse, toplumun temiz bir şekilde iki ayrı gruba, gelişmiş ve geliştirilmemiş gruba ayrılması pek olası değildir. Daha büyük olasılıkla, toplum, iyileştirilmemiş insanlardan, az miktarda iyileştirme geçirmiş olanlara ve büyük iyileştirmelerden geçmiş olanlara kadar değişen, farklı şekilde değiştirilmiş insanlardan oluşacaktır. Bu yeni farklılıklar yelpazesi, halihazırda insanların çok çeşitli bilişsel beceriler sergilemesine neden olan mevcut yerel kapasiteler, eğitimler, deneyimler, ayrıcalıklar ve benzersiz durumsal avantajlar yelpazesinin üzerine eklenecektir. Üçüncüsü, potansiyel olarak çatışmaya girebilecek, ancak çoğu zaman çatışmayan çeşitli insan gruplarını içeren bir toplumda yaşıyoruz: kısa boylu ve uzun boylu, erkek ve kadın, sağlıklı ve hasta, eğitilmiş ve eğitimsiz vb. İyi işleyen bir toplumda farklı grupların varlığı, bölünmenin bir tarafını oluşturanların bir araya gelme ve diğer herkese karşı çıkma sebepleri olmasını gerektirmez. Aksine, birçok kişi toplumdaki çeşitliliğin³⁵ tamamı için zenginleştirilebileceğine inanıyor.

Bir başka endişe de, bilişsel gelişimin sunduğu olasılıkların, bizi ortalamanın altında bilişsel yeteneklere sahip insanları normal insan yetenek yelpazesinin bir parçası olarak değil, hastalıklı olarak görmemize

yol açabileceğidir . 2003 yılında Nobel ödüllü biyolog James Watson, bir televizyon belgeselinde aptallığı "iyileştirebileceğimiz" bir zamanın gelebileceğini öne sürdüğünde tartışmalara neden oldu:

Gerçekten aptalsan, buna hastalık derim. İlkokulda bile gerçekten zorluk çeken yüzde onluk kesimin sebebi nedir? Pek çok insan "Yoksulluk, bunun gibi şeyler" demek ister. Muhtemelen değil. Bu yüzden, yüzde onluk düşük kesimlere yardım etmek için bundan kurtulmak istiyorum.

Aşındırıcı bir şekilde formüle edilmiş olsa da Watson'ın iddiası, çok düşük zekaya sahip insanların muamelesiyle ilgili bazı önemli konuları gündeme getiriyor. Örneğin, Watson'ın "yüzde on düşük" ünün bilişsel geliştirmeden en çok kazanacağı şey olabilirken - gelişmiş bilişsel işlev onları modern topluma tam olarak katılmaları için daha iyi donatabilir - aynı zamanda daha zeki ve daha bilgili insanlardan daha az geliştirmenin onlara sunabileceği olanaklar; bir doktor tarafından onlara böyle bir gelişme olasılığı önerilmedikçe. Düşük zekaları tıbbi bir bozukluk olarak kabul edilirse, bu çok daha olasıdır. Ek olarak, bu gruba dahil

³⁴ Cf., örneğin, DC Randall, JM Shneerson ve SE Dosyası, "Öğrenci Gönüllülerinde Modafinil'in Bilişsel Etkileri IQ'ya Bağlı Olabilir", *Farmakoloji Biyokimya ve Davranış* , 82/1 (2005): 133-139 ve Muller *et. al.* "Modafinil'in İnsanlarda Çalışma Belleği Süreçlerine Etkileri".

³⁵ Aşırı derecede insanüstü zeki makinelerin yaratılmasını içerenler gibi, bilişsel gelişimin gerçekten aşırı biçimlerinin olasılığı, bu bölümde tartışmadığımız özel riskleri ve etik zorlukları ortaya çıkarır.

³⁶ *DNA* , Channel 4, 8 Mart ^{inci} 2003.

insanlar, bilişsel işlevleri ortalamanın çok altına düşen ve toplumun , nerede yaşayacakları ve hayatlarıyla ne yapacakları gibi bazı önemli yaşam kararlarını veremeyeceğini düşündüğü kadar düşük olan kişiler olacaktır , bunun yerine bir bakıcıya devredilmelidir. Bilişsel gelişim, bu insanların kendi yaşamları üzerinde özerklik kazanmalarını sağlayabilir; bununla birlikte, bozulmuş bilişsel yetenekleri göz önüne alındığında, iyileştirici tedavi almaya rıza göstermekten aciz görülmeleri muhtemeldir. Çoğumuzun sahip olduğu türden bir bağımsızlık onlara verebilecek muameleden vazgeçmeye zorlanmaları doğru mu?

Bilişsel olarak ciddi şekilde engelli kişilerden bu iyileştirici tedavinin engellenmesi gerektiği , tıp hakkındaki mevcut düşünme biçimimizin bir sonucu olarak görülebilir. Bu düşünce tarzına göre, ciddi derecede bilişsel engelli bir kişiye, rıza verememesine rağmen kanser veya kırık bacak gibi hastalık veya yaralanma olarak tanınan durumlar için tedavi edilmesi kabul edilebilir . Genel olarak, bu tür bir muamelenin, kişinin çıkarına olduğu için kabul edilebilir olduğuna inanıyoruz; oysa onu tedavi edilmeden bırakmak onun çıkarına aykırı olacaktır. Öte yandan, yüz germe gibi önlenebilir bir iyileştirmenin en iyi çıkarına olacağı açık değildir. Yüz kırışıklıklarına sahip olmak gibi çok düşük zeka evrensel olarak bir hastalık durumu olarak kabul edilmediğinden, mevcut tıbbi modelde bilişsel olarak zayıflamış bir kişinin bilişsel güçlendirme tedavisi görmesinin en iyi yararına olup olmadığı sorgulanabilir .

Hastalık için tedavinin gerekli görülürken, iyileştirmenin gereksiz olarak görüldüğü bu tıbbi model tartışmalı olarak modası geçmiş durumda. Başlangıç olarak, daha önce terapi ile güçlendirme arasındaki ayrımın pratik veya ahlaki açıdan önemli olduğunu savunmakla bağlantılı birçok sorun olduğunu gördük. Buna ek olarak, insanların hayatlarını neyin en iyi hale getireceğine ve bu nedenle, onların çıkarlarına en uygun olana ilişkin kararların , bir tedavinin bir hastalığı iyileştirip iyileştirmeyeceğine veya bir yaralanmayı iyileştirip iyileştirmeyeceğine göre yönlendirilmemesi

gerektiği iddia edilmiştir. refahı artırıp artırmayacağına göre. Savulescu bize, “[hastalık] önemli olan [hastalık] değildir. İnsanlar genellikle sağlıkla ilgili olmayan refah için ömür boyu ticaret yaparlar . Hastaliksızlık [durumlar] en iyi hayatı sürdürmemizi engelleyebilir ”³⁷ . O muamele hastalıklar veya onay veremeyecek olanlara yaralara yol kabul edilebilir, bu görünüme, biz, sonucuna varmak mümkündür, o da tedavi etmek kabul edilebilir olmayan hastalık tedavi artıracak eğer böyle kişilerde devletleri esenlik, İşletmesi onlardan elde etmelerini beklediğimiz refah düzeyinin , tedaviyle ilişkili herhangi bir stres veya riskten daha ağır basmayacağı. Tıbbi tedaviyi hastalıkla ilişkilendiren bir modelden uzaklaşmak, bilişsel olarak engelli kişilerin, kendimizi bu tür insanların hastalıklı olduğu görüşüne bağlı kalmadan iyileştirici tedavi almalarını sağlayacaktır . (Ayrıca bu insanlara, bu kapasitelerini korumak veya önceki bozulmuş durumlarına geri dönmek isteyip istemedikleri konusunda özerk bir karar vermeleri için gereken bilişsel kapasiteleri verebilir.)

Tıbbın odağını hastalık tedavisinden uzaklaştırmaya ve iyilik halini teşvik etmeye yönelik bu argümana rağmen , mevcut ilaç ruhsatlandırma sistemi ters yönde bir çekiş göstermektedir. Bu sistem, hastalıkları önlemeyi, tespit etmeyi, iyileştirmeyi veya hafifletmeyi amaçlayan geleneksel tıpla uğraşmak için oluşturulmuştur. Bu çerçevede, ilacın geliştirilmesine yer yoktur. Örneğin, ilaç firmaları, tek kullanımlık ilaç için yasal onay almakta zorlanabilirler.

³⁷ Julian Savulescu, “Üretken Yardımcılığı: Neden En İyi Çocukları Seçmeliyiz ”, *Biyoetik* 15/5/6 (2001): 413-426, s. 419.

sağlıklı popülasyonda bilişsel işlevi iyileştirir. Bugüne kadar, bazı belirli hastalık durumlarını (DEHB, narkolepsi ve Alzheimer hastalığı gibi) tedavi etmek için bazı potansiyel bilişsel güçlendirme etkisi sunan piyasadaki her ilaç geliştirilmiştir. Bu ilaçların sağlıklı deneklerdeki artırıcı etkileri, tesadüfi bir istenmeyen etkidir. Sonuç olarak, ilaç şirketleri, doğrudan sağlıklı insanlar için iyileştirmeleri hedeflemek yerine, ilaçlarının bazı bilinen hastalıkların tedavisinde etkili olduğunu göstererek dolaylı olarak çalışmalıdır. Bu teşvik yapısının ters bir etkisi, daha önce normal insan spektrumunun bir parçası olarak kabul edilen durumların tıbbileştirilmesi ve "patolojikleştirilmesidir". Nüfusun önemli bir bölümü, konsantrasyonu artıran ilaçlardan belirli faydalar elde edebiliyorsa, örneğin, ilacın onaylanıp yararlanabilecek olanlara reçetelenmesi için şu anda bu insan kesimini bir hastalık olarak sınıflandırmak gerekir. o. İnsanların çalışırken daha iyi konsantre olmayı istemeleri yeterli değildir; dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğundan muzdarip olarak damgalanmaları gerekir : ABD'de okul çağındaki çocukların yüzde 3 ila 5'ini (erkekler arasında daha yüksek bir oran) etkilediği tahmin edilen bir durum³⁸ . Muhtemelen normal insan özelliklerinin bu medikalleştirilmesi sadece güçlendiricileri damgalamakla kalmaz, aynı zamanda iyileştirici tedavilere erişimi de sınırlar: insanlara tedavisi belirli bir güçlendirici ilaç gerektiren bir durum teşhisi konmadıkça, ilacı artırıcı etkileri için kullanmak isteyenler bulmaya güvenirler. reçete yazmaya istekli (veya başka tedarik yolları bulan) sempatik bir doktor. Bu, erişimde eşitsizlikler yaratır, çünkü yüksek sosyal sermayeye ve ilgili bilgilere sahip olanların iyileştirmeye erişim diğerlerine göre daha olasıdır.

Sonuç olarak, bilişsel gelişim gerçek faydalar sunarken, en azından şu anda kendi yaşamları üzerinde özerklik uygulamak için yeterli bilişsel becerilere sahip olmayanlar için değil, aynı zamanda güncel tıbbi modelimizin güncellenmesi ve gözden geçirilmesi gereken yönlerini de

vurgulamaktadır. Bunu açıkladığımız şekilde yapmak, iyileştirmeye adil ve eşit erişim sağlamaya yardımcı olacak ve aynı zamanda ilaç şirketlerinin iyileştirmeler geliştirmeye odaklanmalarına izin vererek iyileştirme teknolojisindeki ilerlemeyi hızlandırmaya yardımcı olacaktır. tanınan patojenik durum.

En İyi Çocukları Seçmek

Geliştirme teknolojisi, mevcut kapasitemizi geliştirmemize yardımcı olmanın yanı sıra, gelecek nesillerin genetik olarak daha önce gelenlere göre daha akıllı, daha sağlıklı ve daha mutlu olmaya yatkın olmalarını sağlamaya da yardımcı olabilir.

~~Bunu yapmanın, çoğu tanıdık ve kabul edilen birkaç yolu vardır. En açık olanı, çocuklarımızın genetik yapısının belirlenmesinde büyük rol oynayan cinsel partnerlerimizi seçmekte özgürüz. Hamile anneler, çocuğun genetik yapısını etkilememekle birlikte genlerinin epigenetik ifadesini etkileyebilen folik asit takviyeleri alabilirler. Genç kızlar, daha sonra beyin hasarı olan ve doğuştan kızamıkçık sendromu ile ilişkili diğer problemleri olan bir çocuğu daha sonra doğurma riskinden kaçınmak için kızamıkçık aşısı alırlar.~~

³⁸ Amerikan Psikoloji Derneği (<http://www.apa.org/monitor/jun01/ritalin.html>). Biz de o DEHB ABD çocuk (<http://www.apa.org/ppo/issues/padhdtest902.html>) en sık teşhis psikiyatrik bozukluktur ve şu anda olduğu ihtimali not edebilirsiniz aşırı teşhis tarafından tanınan Amerikan Psikoloji Derneği (<http://www.apa.org/ppo/issues/pconstest.html>).

18

Öte yandan, bir çocuğun belirli bir genetik kompozisyonla doğmasını sağlamanın bazı yeni ve etik açıdan tartışmalı yöntemleri vardır. Birincisi, implantasyon öncesi genetik tanı (PGT) vardır. Bu, doktorların bir embriyonun cinsiyetini ve kistik fibroz ve hemofili gibi hastalıklara karşı genetik yatkınlığını belirlemesine izin veren bir tekniktir. Mevcut İngiltere mevzuatı, ailede kalıtsal hastalık geçmişi olan bireylerin, *in vitro* fertilizasyon (IVF) tedavilerinin bir parçası olarak hastalık genine sahip olmadığı tespit edilen implantasyon embriyolarını seçmelerine izin vermektedir ; ve Avustralya PGD içinde öyküsü olmayan çiftler etkinleştirmek için kullanılmıştır Cinsiyete bağlı çocuklarının cinsiyetini seçmek için bozukluklar ³⁹. Gelecekte, sadece kalıtsal hastalıklardan arınmış değil, aynı zamanda yüksek zeka, sportif yetenek, müzik yeteneği, ortalamanın üstünde yükseklik ve yüksek zeka yaratma ihtimali olan genler içeren implantasyon embriyolarını seçmek için PGD'yi kullanmak mümkün olabilir. yakında. Bununla birlikte, bu tür bir seçim, yalnızca zayıf artırıcı etkilere sahip olacaktır, çünkü tipik olarak, bir çift arasından seçim yapabileceğiniz az sayıda embriyo vardır ve en çok arzu edilen özellikler, oldukça poligenetiktir.

Doğru gen türlerine sahip embriyolar üretmede daha etkili biyolojik ebeveynlerinin uygun yüksek kapasitelere sahip olmasını sağlamak. İnsanların çiftleşme tercihleri, evrimsel adaptasyon çevremizde zindelik ile ilişkili olan özellikler temelinde ayırım yapmak için gelişti. Birkaç kişi bilinçli öjenik bir amaca ulaşmak için doğal romantik eğilimlerini geçersiz kılmakla ilgilenirken, donör gametlerine güvenen ve bunların kaynağını seçme seçeneğine sahip olabilecek kısır çiftler için sorun daha makul bir şekilde ortaya çıkıyor. gametler. Sandel'in bize söylediği gibi, bu fırsat öjenikçiler tarafından pek başarılı olamadığı için kullanıldı:

Amerika'nın ilk sperm bankalarından biri olan Germinal Choice için Depo, kendini dünyanın "germ plazmasını" iyileştirmeye ve "retrograd insan" ın yükselişine karşı koymaya adanmış bir hayırsever olan Robert Graham tarafından açıldı. Planı, Nobel ödüllü bilim adamlarının spermelerini toplamak ve süper zeki bebekleri yetiştirme umuduyla yüksek zekaya sahip kadınlara sunmaktı. Ancak Graham, Nobel ödüllüleri spermelerini bağışlamaya ikna etmekte zorlandı ve bu nedenle yüksek umut vadeden genç bilim adamlarından sperm almaya karar verdi. Onun sperm bankası 1999 yılında kapatıldı ⁴⁰

Bu zorluklara rağmen, bağışçılardan gamet satın alma uygulaması oldukça popülerdir; en ünlüsü, bağışçıların alabileceği mali tazminat için yasal bir sınırın olmadığı ABD'de ⁴¹. Bağışlanan gametleri alıcılara sunma konusunda uzmanlaşan ajanslar, genellikle bağışlanan bir gametini kendilerinden biriyle eşleştirerek, IVF kullanarak gebe kalmak isteyen çiftleri veya bekar ebeveynleri hedefler, ardından bağışlanan yumurtaların dişi ebeveyne veya bir vekile implantasyonu veya tohumlama Evde veya klinikte ⁴². Gamet satın almak isteyenler, bağışçının Ivy League eğitimi gibi belirli özelliklere sahip olması durumunda prim ödemeyi bekleyebilirler ⁴³.

³⁹ Julian Savulescu, "Cinsiyet Seçimi — Dava İçin", *Avustralya Tıp Dergisi*, 171 (1999): 373-375.

⁴⁰ Sandel, "Mükemmelliğe Karşı Durum", s. 8.

⁴¹ Birleşik Krallık'ta, bağışçılar yalnızca "makul masraflar" talep edebilir: cf. HFEA'nın "Bağışçılar için SSS" (<http://www.hfea.gov.uk/cps/rde/xchg/SID-3F57D79B-0E626297/hfea/hs.xsl/1205.html>).

⁴² Bu tür yüzlerce ajans mevcuttur. Örneğin bkz.

[Http://www.pacrepro.com/index.htm](http://www.pacrepro.com/index.htm) ve <http://www.tinytreasuresagency.com>.

⁴³ Birçok ABD öğrenci gazetesi, bağışlanan gametler için düzenli olarak binlerce dolar teklif eden reklamlar yayınlamaktadır. Donör yumurta pazarı, donör sperminden daha kazançlı görünmektedir, belki de bunun nedeni

Belirli bir genetik kaliteye sahip çocuklar yaratmanın bir başka yolu, ortaya çıkan çocukta belirli özelliklerin varlığını veya yokluğunu sağlamaya çalışmak için embriyonun genetik materyalini manipüle etmektir. Bu tür bir müdahale yeni ve risklidir ve şu anda İngiltere'de sadece yaşamı tehdit eden hastalıkları veya bozuklukları olan çocukları veya yetişkinleri tedavi etmesine ve yalnızca somatik hücrelerine müdahale ederek (sözde "gen terapisi") izin verilmektedir. Gelecekte, bu tekniği embriyoların germ hattı hücrelerinde, hastalıkla ilişkili olmayan bir dizi kalıtsal özelliği etkilemek için kullanmak mümkün olabilir.

Arzu edilen niteliklere sahip çocuklar yetiştirmek için bu tekniklerden herhangi birini kullanmanın yanlış bir yanı var mı? Eh, bu tekniklerden bazılarının embriyolara zarar vermesinden endişe edebiliriz. PGD durumunda, implantasyon için seçilen her embriyo için, gelişmesine asla izin verilmeyecek şekilde en az biri (veya daha büyük olasılıkla birkaç) atılacak. Embriyoların ahlaki durumunun tamamen gelişmiş insanlarınkiyle aynı olduğuna inananlar için bu, cinayet veya en azından ölmesine izin vermek anlamına gelir. Embriyonun ahlaki durumu biyoetikte hararetli tartışılan bir konudur ve burada ele alacak yerimiz yok. Bununla birlikte, PGT'nin gerçekleşmediği durumlarda bile, IVF tedavisinin embriyoların atılmasını içerdiğini belirtmek gerekir. Sonuç olarak, IVF tedavisini ahlaki açıdan sakıncalı bulmayanlar, bu itirazı PGT ile ilgili olarak tutarlı bir şekilde ileri süremezler. Tüp bebek tedavisine embriyoların atılmasını içerdiği için itiraz edenler, cinsel ilişki ile üretilen embriyoların yarısından fazlasının gelişemediğine dikkat etmelidir; bu nedenle IVF'ye itiraz edenler (iki vakanın neden birbiriyle ilişkili olarak farklı olduğunu gösteren bir argümanın yokluğunda) aracısız üremeye de itiraz etmelidir.

Embriyoların genetik manipülasyon olasılığı, zarar konusunda farklı sorunları ortaya çıkarmaktadır. Birincisi, böyle bir manipülasyonun istenmeyen etkilere sahip olma riski vardır ve bu, böyle bir müdahale olmasaydı olduğundan daha kötü durumda olan bir çocukla sonuçlanır. Bu nedenle, beklenen faydaların risklerden daha ağır bastığından emin olmak için yeterince gelişmiş olana kadar bu teknolojiyi kullanmaktan kaçınmak akıllıca olabilir. İkincisi, bu tür riskleri göz ardı ederek bile, Jürgen Habermas, genetik manipülasyonun ortaya çıkan çocuğun özgürlüğünü sıradan ebeveynliğin yapmadığı bir şekilde ihlal ettiğini savunuyor. Ebeveynler şu anda çocukları üzerinde iletişimsel, dilsel “nedenler aracı” aracılığıyla kontrol uygulamaktadır, bu da “ergenlerin prensipte hala yanıt verme ve geriye dönük olarak ondan kopma fırsatına sahip oldukları” anlamına gelmektedir⁴⁴. Diğer yandan,

Ebeveynlerin kendi tercihlerine göre yapılan bir genetik belirleme durumunda böyle bir fırsat yoktur. Genetik güçlendirme ile, öngörülen çocuğun ikinci bir kişi olarak ele alınması ve bir iletişim sürecine dahil olması için hiçbir iletişim kapsamı yoktur. Ergen bakış açısından, araçsal bir belirleme, patojenik bir sosyalleşme süreci gibi, "eleştirel yeniden değerlendirme" ile revize edilemez. Ergenlerin doğum öncesi müdahaleye geri dönüp gözden geçirici bir öğrenme sürecine girmesine izin vermez.

Bu nedenle, genetik özellikleri ebeveynleri tarafından seçilen bir çocuğun “bölünmemiş yazar veya kendi hayatı” olma fırsatından mahrum bırakılır⁴⁵.

Habermas'ın çocuğu iletişim sürecine dahil etmeyen doğum öncesi müdahalelere itirazı, ancak genel olarak dikkate alınmayan birçok uygulama için de geçerlidir.

Yumurtaların çıkarılması süreci uzun, zahmetli ve istilacıdır, donör spermi hızlı ve acısız bir şekilde üretilebilir.

⁴⁴ Jürgen Habermas, *İnsan Doğasının Geleceği* (Cambridge: Polity, 2003), s. 62.

⁴⁵ Habermas, *İnsan Doğasının Geleceği*, s. 63.

folik asit takviyeleri almak, sağlıklı beslenmek ve hamilelik sırasında ilaç almaktan kaçınmak gibi tartışmalı ve genellikle mantıklı veya potansiyel olarak faydalı kabul edilen. Dahası, iletişimsel olmayan müdahalelerden tamamen kaçınmak imkansızdır : çok küçük çocukların büyüdüğü ortam, sinir sistemlerini daha sonra geri alamayacakları şekilde biçimlendirir. Dil öğrenme , geri alınamayacak böyle bir süreçtir; ve ayrıca, Habermas'ın çocukları kontrol etmek için daha kabul edilebilir bir araç olarak gördüklerini çevreleyen “nedenler ortamına” girmek için gerekli bir koşuldur.

Habermas'ın özerklik konusundaki endişesi de yanlış yere konmuştur. Genetik faktörler - diğer birçok etkiyle birlikte - genlerimizin bizim için özel olarak seçilmiş olup olmadığına bakılmaksızın yaşamda başarabileceklerimizi etkiler . Genleri özel olarak seçilmiş bir çocuk, bu nedenle, kavrayışlarından kaynaklanan genetik yapı ile doğan bir çocuktan daha az özgür veya özerk değildir. Aksine, genetik manipülasyonun bir sonucu olarak, zeka ve genel sağlık gibi yeteneklerinde gelişmelerle doğan bir çocuk, planları gerçekleştirmek için daha donanımlı olması anlamında, daha az özerklikten çok daha fazla özerkliğe sahip olacaktır. ve hayatı için tasarladığı hırslar. Bununla birlikte, son çare olarak, büyüyen zeka ve ebeveynleri tarafından kendisi için seçilen daha iyi sağlık gibi özelliklere sahip olmaktan içerlenen bir çocuğun, örneğin zehirleri sindirerek etkilerini yok etmekte özgür olduğunu not edebiliriz. Böyle bir şeyi yapmak isteyen rasyonel bir insanı düşünmenin zor olması, bu tür seçilmiş özelliklere sahip olmanın koşulsuz

olarak dezavantajlı olduğunu savunmanın ne kadar mantıksız olduğunu altını çiziyor.

Bazıları, embriyoya veya sonuçta ortaya çıkan çocuğa zarar verme meselesini göz ardı ederek, belirli bir genetik kalitede insanlar yaratma arzusunun tam da kötü olduğuna inanmaktadır. Örneğin Sandel, "insan doğası da dahil olmak üzere, amaçlarımıza hizmet etmek ve arzularımızı tatmin etmek için doğayı yeniden yaratma" arzusunun, "insan güçlerinin ve başarılarının üstün yetenekli karakterinin takdirini" örneklemeyeceğine ve hatta yok edebileceğine inanmaktadır⁴⁶. Sandel, çocuklarının genetik yapısını şekillendirmek isteyen ebeveynler söz konusu olduğunda, belirli bir genetik kaliteye sahip bir çocuk arzusunun, ebeveynlerin çocuklarına duydukları özel sevgi türüyle uyumsuz olduğuna inanıyor. Bunun nedeni, "çocukları hediye olarak takdir etmek, onları geldiklerinde kabul etmektir, tasarımıımızın nesnelere veya irademizin ürünleri veya hırslarımızın araçları olarak değil"⁴⁷.

Sandel'in genetik mühendisliği eleştirisi yine de ikna edici değil. Genetik mühendisliğinin yaşama değer vermemizi veya çocuklara armağan olarak duyduğumuz duyguyu yok edeceği aşikâr değildir. Sandel, "geldikleri gibi kabul etmedikleri" için ebeveynlerin çocuklarını daha az sevecekleri iddiasını destekleyen hiçbir veriye yer vermiyor; ve sezgisel olarak, Nick Bostrom'un da belirttiği gibi, "anneler ve babalar, geliştirmeler sayesinde parlak, güzel, sağlıklı ve mutlu bir çocuğu sevmeyi daha kolay bulabilirler"⁴⁸ makul görünüyor. Buna ek olarak, iyi, sevgi dolu ebeveynlikle uyumlu olduğu evrensel olarak kabul edilen birçok yolla çocuklarımızın özelliklerini etkilemeye çalışıyoruz. Okumaya teşvik ederek okuma yazma becerilerini geliştirmeye çalışıyoruz. Takım ruhunu ve sosyal becerilerini oyunlara ve spora katılmaya teşvik ederek geliştirmeye çalışıyoruz. Cezalar ve ödüller kullanarak disiplin sağlar ve davranışlarını şekillendiririz. Sandel'in çocukları geldiklerinde kabul etme ve onları bizim

⁴⁶ Sandel, "Mükemmelliğe Karşı Durum", s. 5.

⁴⁷ Sandel, "Mükemmelliğe Karşı Durum", s. 6.

⁴⁸ Nick Bostrom, "İnsan Genetiği Geliştirmeleri: Transhümanist Bir Bakış Açısı", *Değer Sorgulama Dergisi*, 37/4 (2003): 493-506; s. 498.

tasarım, öyleyse, çocuklarımızın onlara olan sevgimizi baltalamadan olacağı türden insanları etkilemek için bolca yer var. Çocukların hayatta başarılı olmalarına yardımcı olacak genlere sahip olmalarını sağlamak, bunu onların çıkarlarını en iyi şekilde yerine getirmemiz koşuluyla, makul bir şekilde bu kabul edilebilir orta yolun içine düşüyor.

Onun için özellikleri seçerken çocuğun menfaatlerini göz önünde bulundurmanız gerektiği önemli bir noktadır. Bir yandan, insanlar daha zeki, daha sağlıklı olmaktan, iyi sosyal becerilere sahip olmaktan vb. Yararlanıyor. Çocuklarımızın genetik olarak bu tür özelliklere sahip olmalarını sağlama kapasitesine sahipsek, bu yeteneği kullanmak çocuklarımıza fayda sağlayacağından, bu kabiliyetten yararlanmanın arzu edilir olduğunu söylemek mantıklıdır. Julian Savulescu, hastalığa ve hastalık dışı durumlara genetik yatkınlık için çoklu embriyolarını taramak üzere PGD teklif edilen aday anne babaların ahlaki olarak beklenebilecek çocuğu seçmek zorunda olduğunu belirten bir "üreme yararına" ilkesini savunuyor. en iyi hayata sahip olmak için. Örneğin, genetik olarak özdeş olan iki embriyodan birini implante etme seçeneğine sahiplerse, bunlardan yalnızca birinin genetik olarak yüksek zekaya yatkın olması dışında, aday ebeveynler ahlaki olarak o embriyoyu diğerine seçmekle

yükümlüdürler. daha zeki bir çocuğun daha az zeki bir çocuktan daha iyi bir hayatı olması muhtemeldir, diğer şeyler eşittir ⁴⁹ .

Embriyolar arasında seçim yapmak için PGD'yi kullandığımızda, seçimlerimiz birkaç olası kişiden hangisinin ortaya çıkacağını belirler. Tersine, bir embriyoyu genetik olarak manipüle ettiğimizde, hangi kişinin ortaya çıkacağını belirlememiz gerekmez; bunun yerine bizim müdahalelerimiz bu embriyonun ne tür bir insana dönüşeceğini ve ne tür yeteneklere sahip olacağını etkiler. Bu ayırım, etik bir fark yaratabilir. Örneğin, bir engelliliğe genetik yatkınlığı olan bir embriyo implantasyon için seçilirse, buna izin verilebilir çünkü kimse zarar görmez. Embriyo, engelli bir kişiye dönüşebilir, ancak bu kişi başka türlü var olmayacağı için, bizim eylemimizden zarar görmüş olduğu söylenemez - en azından yaşamaya değer bir hayatı olacağını varsayarsak. Bununla birlikte, eğer sakatlığa neden olan bir gen yerleştirerek sağlıklı bir embriyoyu genetik olarak manipüle edersek , diyelim ki körlüğe neden olan bir gen, o zaman birine zarar vermekle suçlanabiliriz. Aksi takdirde görebilecek belirli bir kişinin kör olmasına neden olduk. Muhtemelen böyle bir davranış, bir bebeği kör etmek kadar ciddi şekilde yanlıştır. Kişi Savulescu'nun üreme yararına ilişkin ilkesini kabul etse bile, ahlaki yanlışlığın derecesinin, bir kişiye zarar verirsek, sadece varoluş için seçim yapmamamızdan daha büyük olduğunu savunabilir ("kişiyi etkileyen" ahlaki ilke olarak adlandırılabilir) en iyi yaşama sahip olmasını beklediğimiz olası çocuk.

Ayrıca, bir kişinin kendisi için yapması gereken etik açıdan zararsız bir seçim olabileceğini de unutmamalıyız - hangi mesleği sürdürmek, alkol alıp almamak , kozmetik bir ameliyat prosedürüne girip girmemek - kişi seçerse etik açıdan zararsız olmayabilir. başkasına empoze etmek için. Bu tür seçimlerin etik açıdan zararsız olmayabileceği, kısmen kişisel özerklik hakkındaki inançlarımızla ve kişinin kendi yaşamı hakkında belirli seçimler yapma özgürlüğüne sahip olmasıyla ilgilidir; ancak bu hususlar, henüz özerklik veya özgür seçim kapasitesine sahip olmayan bir embriyo durumunda geçerli değildir. Bunun yerine, bu tür seçimleri olasılıkları açısından düşünebiliriz.

⁴⁹ Savulescu, "Üretken Yardımseverlik". Savulescu, PGT'yi özel olarak tartışırken, bir kişinin çocuklarının, embriyonun genetik manipülasyonu gibi, onlara en iyi yaşamı verecek özelliklerle doğmasını sağlamanın diğer araçları için geçerli olan daha genel bir ilke hayal edebiliriz.

kişinin hayatını iyileştirmek veya kendi çıkarına en iyi şekilde davranmak. Bir kişi kendisi için muhtemelen hayatını iyileştirecek bir seçim yapabilir; ama başkasına empoze edilen aynı seçim onun hayatını iyileştirmeyebilir ve hatta olumsuz bir etkisi olabilir. Bunun nedeni, bir yatırım bankacısı olarak kariyer yapma kararı gibi bazı seçimlerin, bir kişi için yalnızca arka plan inançları, arzuları ve değerleri bağlamında ve belirli bir kültür bağlamında istenmesidir. Bir yatırım bankacısı olmak, bankacılık ile ilgilenen biri için arzu edilebilir; yüksek maaşı uzun, stresli çalışma saatleri için yeterli tazminat olarak gören; başarılı bir şirketin saflarında yükselmenin getirdiği prestije değer veren; ve bunun gibi. Bununla birlikte, uygun bağlamın yokluğunda, böyle bir seçim arzu edilmez: herkes bir yatırım bankacısı olarak bir kariyere sahip olmaz ve biri olmak, bunun yerine yapılabilecek bazı diğer, daha arzu edilen seçimleri kapatır.

Çocuklarımız için özellikler seçerken bunu aklımızda tutmalıyız. Onlara kendimiz sahip olsaydık faydalı bulacağımız bazı özellikler

çocuklarımız için faydalı olmayabilir. Ayrıca, bugün değer verdiğimiz bazı özellikler, geleceğin kültürel bağlamında değerli olmayabilir. Jonathan Glover, "John Mackie bir keresinde bana, eğer insan genetik mühendisliği Viktorya dönemlerinde mevcut olsaydı, insanların çocuklarını vatansever ve dindar olacak şekilde tasarlayabileceklerini" söylemişti⁵⁰. Viktorya döneminde vatanseverlik ve dindarlık değerli özellikler olmuş olabilir, ancak bugün çok daha az değer görüyorlar; en azından İngiltere gibi toplumlarda. Bu tür değerlerdeki dalgalanmalar kararsız olabilir ve ebeveynlerin çocuklarını belirli bir kariyer yoluna itmelerinin haksız olduğuna karar verebildiğimiz gibi, kendi değerlerini ve tercihlerini çocuklarına empoze etmelerinin de haksız olduğuna karar verebiliriz. Bu nedenle, gelecekteki bir çocuğun genetik yapısına müdahale ederken, ebeveynler kendilerini nihai tercihleri ve değerleri ne olursa olsun çocuğa fayda sağlaması muhtemel özellikleri şekillendirmekle sınırlarsa, çocuğun yüksek yararına hizmet etme olasılığı daha yüksektir ve kültürel bağlamından bağımsız olarak. Zeka, mutluluk ve sağlık gibi özelliklerin bu amaca hizmet etme olasılığı, dindarlık, rekabet gücü ve sportif yetenek gibi özelliklerden daha fazladır.

Genetik müdahaleyle ilgili bir başka rahatsızlık kaynağı, güçlendirme konusundaki güncel tartışmalar ile geçen yüzyılın zorlayıcı öjeni programları arasında algılanan paralellikler ve güçlenmenin bazı insanların temelde diğerlerinden daha aşağı olduğuna dair inançları besleyebileceği fikridir (bu son endişe bazen şu şekilde ifade edilir: Arttırmanın insan onuruna zarar vereceği endişesi). Ancak güçlenmeyi savunmanın zorlayıcı öjeni ile ya da bazı insanların temelde diğerlerinden daha aşağı olduğu inancıyla gerekli bir bağlantısı yoktur. Önce zorlayıcı öjeni ile ilgili endişeyi gidermek için, geçen yüzyılın devlet destekli öjeni programları sakıncalıydı çünkü ya onları öldürerek ya da üreme özgürlüklerini kısıtlayarak insanlara zarar verdiler. Öjeninin zorlayıcı, sömürücü veya zararlı olması gerekmez: Kıbrıs'ta,

Bir baskıcı olmayan devlet destekli talasemi ortadan kaldırmak için programı yirmi yılı aşkın bir süredir faaliyette olan ve yaygın olarak Kıbrıslılar tarafından desteklenmektedir. Aday ebeveynler hastalık geni için test edilir, ancak isterlerse üreyebilirler; ve devlet destekli kürtaajlar

⁵⁰ Jonathan Glover, *Çocukları Seçmek: Genetik Müdahalenin Etik İkilemleri* (Oxford: OUP, 2006), s. 98. Daha önceki kitabında da aynı noktaya değindi. *Ne Tür İnsanlar Olmalı?* (Harmondsworth: Penguin, 1984), bugün aşına olduğumuz teknoloji ve tekniklerin çoğu mümkün olmadan önce genetik müdahale ile ilgili etik konuları tartıştı.

prenatal test fetüsün hastalığa yatkın olduğunu ortaya çıkarırsa kullanılabilir⁵¹. Bu bölümde ele ki genetik donanımın tür daha da devlet müdahalesi kaldırılıyordu⁵² marka kullanımı ya da değil istedikleri gibi insanlar için kullanılabilir olan⁵³.

Donanımın bu tür insan altüst edeceğini endişe onurunu-by hangi biz burada insan ahlaki durumunun temelini ortalama varlıklar⁵⁴ -Can bir form daha almak daha. Bir yandan, Fukuyama, Gümüş aşağıdaki onların gelişmiş kapasiteleri nedeniyle kontrastsız daha insan haklarına iddia olabilir gelişmiş beri bu iyileştirme, kontrastsız onurunu zarar vereceğine endişelendiren⁵⁵. Öte yandan Kass, güçlenmenin *artan* saygınlığı çalabileceğinden endişeleniyor : "Bir adamı hamamböceğine dönüştürmenin - bize göstermesi için Kafka'ya ihtiyacımız olmadığı için - insanlıktan çıkarıcı olacağını söylüyor. Bir insanı bir erkekten daha fazlasına dönüştürmeye çalışmak da öyle olabilir"⁵⁶. İyileştirmenin insan

onuru meselesini gündeme getirdiği endişelerine uzun süre yanıt verebiliriz (aslında birimiz zaten sahipti); ancak kısaca, belirli özelliklere sahip olmakla birlikte - örneğin, rasyonelite ve ahlaki eylem için bir kapasite - genellikle insan olmanın ne olduğunu oluşturduğuna karar verilirken , ahlaki statümüzün genel olarak kabul edilmediğini akılda tutmak yararlıdır. bazı biyo-muhafazakarları endişelendirecek şekilde kapasitelerimizle dalgalanmak. Çeşitli bireyler çok farklı yeteneklere sahip olabilir ve yine de ahlaki statü olarak eşit olabilir. Örneğin, iyi eğitilmiş, atletik, müzikal olarak yetenekli veya esprili olanlar eğitimsiz, uygun olmayan, müzikal açıdan yetersiz veya sıkıcı olanlardan daha üstün bireysel kapasitelere sahip olabilirken, ahlaki statü veya haysiyet gibi bir sonuca varmamalıyız. Bu nedenle, önceki gruptaki insanların oranı, sonrakilerinkinden ya üstün ya da aşağıdır. Hatta insanların eşit haysiyete sahip olduğu fikrinin köklerinin, daha güçlü, daha zeki ve daha güçlü olanların - yani belirli üstün yetenekleri olanların - daha savunmasız olanlara hükmetmesini ve sömürmesini engelleme arzusunda olduğunu söyleyebiliriz . Bu nedenle, zenginleştirmelerden yararlanmayan tüm insanların, çok çeşitli kapasitelere rağmen, aynı ahlaki statüye sahip olduğunu kabul edersek, gelişmiş bireylere farklı bir ahlaki statüye göre veya varlığını düşünmek için herhangi bir gerekçe görmek zordur. gelişmiş bireyler, iyileştirilmemiş olanın ahlaki durumunu etkileyebilir.

⁵¹ Lila Guterman, "Seçimi Öjeni", *Yükseköğretim Chronicle* , 2nd Mayıs 2003.

⁵² Ebeveynlerin, özelliklerini seçerken çocuklarının yüksek yararını ciddi şekilde tehlikeye atmalarını engellemek için devletin koyduğu bazı kısıtlamalar dışında - örneğin, engelli bir çocuğa sahip olmayı seçerek. Böyle bir seçim 2002 yılında, sağır bir bebek sahibi olmak için sağır bir arkadaştan bağışlanan spermi kullanan lezbiyen çift Sharon Duchesneau ve Candy McCullough tarafından yapıldı. Jonathan Glover , Julian Savulescu ve Guy Kahane'nin "Üretken Yardım ve Engellilik: En İyi Çocukları Yaratmak İçin Ahlaki Bir Yükümlülük Var mı?" Adlı kitabında yaptığı gibi, *Çocukları Seçme*'nin 1. bölümünde bunun etik sonuçlarını tartışıyor.

En İyi Yaşam Şansı mı? ", *Etik* , yakında çıkacak.

⁵³ Ebeveynlerin çocuklarının özelliklerini seçme hakkının savunması için bkz. Nicholas Agar, *Liberal Eugenics: In Defence of Human Enhancement* (Londra: Blackwell, 2004). Özelliklerin seçimine ve bunun zorlayıcı öjeni ile tarihsel bağlantısına karşı bir tartışma için bkz. Daniel J. Kevles, *In the Name of Eugenics: Genetics and the Uses of Human Heredity* (Cambridge, Mass. : Harvard University Press, 2001).

⁵⁴ İnsan onurunun ahlaki statünün temeli olarak tanımlanması, haysiyet kavramını açıklamanın tek yolu değil, burada ele alacağımız tek yol. İyileştirme ile bağlantılı olarak insan onuru kavramının daha derinlemesine bir tartışması için bkz. Nick Bostrom, "In Defence of Posthuman Dignity", *Bioethics* , 19/3 (2005): 202-214 ve "Dignity and Enhancement", Başkanın Biyoetik Konseyi için (2007), yakında çıkacak.

⁵⁵ Francis Fukuyama, *Our Posthuman Future* (New York: Farrar, Straus ve Giroux, 2002), bölüm 9.

⁵⁶ Kass, "Yaşlanmayan Bedenler, Mutlu Ruhlar", s. 20.

Bu düşünceler ışığında, en iyi çocukları seçmek için genetik müdahalenin kullanılmasına direnmek için hiçbir ikna edici neden olmadığı sonucuna vardık. Bununla birlikte, bu tür bir müdahalenin, bu konuda söz sahibi olmayan bir kişinin özelliklerinin seçimini içereceği gerçeğiyle ilgili önemli konular vardır ve bu nedenle, her zaman en iyi menfaatleri ve geleceği göz önünde bulundurmaya büyük önem taşımaktadır. ortaya çıkan çocukların refahı.

B I KAYNAKÇA

- Agar, N., *Liberal Eugenics: In Defence of Human Enhancement* (London: Blackwell, 2004).
- Amerikan Psikoloji Derneği (<http://www.apa.org>).
- Bostrom, N., "İnsan Genetik İyileştirmeleri: Transhumanist Perspektif", *Değer Sorgulama Dergisi* , 37/4 (2003): 493-506 (<http://www.nickbostrom.com/ethics/genetic.pdf>).
- _____ "İnsanlık Sonrası Onurun Savunmasında ", *Biyoetik* , 19/3 (2005): 202-214 (<http://www.nickbostrom.com/ethics/dignity.pdf>).
- _____ Başkanlık Konseyi için görevlendirilen "Onur ve Geliştirme", *Biyoetik* (yakında çıkacak, 2007) (<http://www.nickbostrom.com/ethics/dignity-enhancement.pdf>).
- Bostrom, N. ve Sandberg, A., "Bilişsel Geliştirme: Yöntemler, Etik, Düzenleyici Zorluklar", *Bilim ve Mühendislik Etiği* (yakında çıkacak, 2007) (<http://www.nickbostrom.com/cognitive.pdf>).
- Elliott, R., Sahakian, BJ, Matthews, K., Bannerjea, A., Rimmer, J., Robbins, TW, "Metilfenidatın Mekansal Çalışma Belleği ve Sağlıklı Genç Yetişkinlerde Planlama Üzerindeki Etkileri", *Psikofarmakoloji* 131/2 (1997): 196-206.
- Fukuyama, F., *Our Posthuman Future* (New York: Farrar, Straus and Giroux, 2002).
- Glover, J., *Ne Tür İnsanlar Olmalı?* (Harmondsworth: Penguin, 1984).
- _____ *Çocukları Seçmek: Genetik Müdahalenin Etik İkilemleri* (Oxford: OUP, 2006).
- Godesky, J., "Thesis # 25" (2005) (http://anthropik.com/2006/01/thesis-25-civilization-yaşam_kalitesini_düşürür).
- Gottfredson, LS, "G Neden Önemlidir: Günlük Yaşamın Karmaşıklığı", *Zeka* , 24/1 (1997): 79-132.
- _____ "Yaşam, Ölüm ve Zeka", *Bilişsel Eğitim Dergisi ve Psikoloji* , 4/1 (2004): 23-46.
- Guterman, L., "Seçme Öjeni", *Yükseköğretim Chronicle* , 2nd Mayıs 2003.
- Habermas, J., *Human Nature Geleceği* (Cambridge: Domaniç, 2003).
- Helland, IB, Smith, L., *vd. al.* , "Gebelikte Çok Uzun Zincirli N-3 Yağ Asitleri ile Anne Desteği ve 4 Yaşında Çocukların IQ'larını Artırıyor ", *Pediyatri* , 111/1 (2003): 39-44.
- İnsan Döllene ve Embriyoloji Kurumu (<http://hfea.gov.uk>).
- Kaplan, H. *et. al.* , "A Theory of Human Life History Evolution: Diet, Intelligence, and Long lify", *Evolutionary Anthropology* (2000): 156-185.
- Kass, LR, "Yaşlanmayan Bedenler, Mutlu Ruhlar: Biyoteknoloji ve Mükemmelliğin Peşinde", *Yeni Atlantis* (Bahar 2003): 9-28.
- Kevles, DJ, *In the Name of Eugenics: Genetics and the Uses of Human Kalitity* (Cambridge, Mass .: Harvard University Press, 2001).
- Kramer, P., *Prozac Dinleme* (New York: Penguin, 1993).
- Martin, JA *vd. al.* , "Doğumlar: 2002 için Nihai Veriler", *CDC Ulusal Hayati İstatistik Raporları* , 52/10 (2003, 2004'te revize edildi)
- Muller, U., Steffenhagen, N., *vd. al.* , "Modafinil'in İnsanlarda Çalışma Belleği Süreçlerine Etkileri", *Psychopharmacology* 177 / 1-2 (2004): 161-169.

- Nordhaus, WD, "Irving Fisher and the Contribution of Longlifeity to Living Standards", *The American Journal of Economics and Sociology* , 64/1 (2005): 367-392.
- Oeppen, J. ve Vaupel, JW, "Yaşam Beklentisinin Kırık Sınırları", *Science* , 296 (2002): 1029-1031.
- "Kimyasal Geliştirilmiş" Owen, D., *Financial Times* , 10^{inci} Şubat 2006. Pascual-Leone, A., Tarazona, F., ve arkadaşları. al. , "Transkraniyal Manyetik Stimülasyon ve Nöroplastisite ", *Neuropsychologica* 37/2 (1999): 207-217. Nüfus Referans Bürosu, "2005 Dünya Nüfus Veri Sayfası" (http://www.prb.org/pdf05/05WorldDataSheet_Eng.pdf).
- Quervain, DJF ve Papassotiropoulos, A., "İnsanlarda Bellek Performansını ve Hipokampal Aktiviteyi Etkileyen Genetik Kümenin Tanımlanması", *Amerika Birleşik Devletleri Ulusal Bilimler Akademisi Bildirileri* , 103/11 (2006): 4270-4274.
- Randall, DC, Shneerson, JM ve File, SE, "Öğrenci Gönüllülerinde Modafinil'in Bilişsel Etkileri IQ'ya Bağlı Olabilir", *Farmakoloji Biyokimya ve Davranış* , 82/1 (2005): 133-139.
- Salkever, DS, "Çocukların Çevresel Kurşuna Daha Az Maruz Kalma Kazancının Güncellenmiş Tahminleri", *Çevresel Araştırma* , 70/1 (1995): 1-6.
- Sandel, MJ, "The Case Against Perfection", *The Atlantic Monthly* (Nisan 2004): 1-11. Savulescu, J., "Cinsiyet Seçimi — Dava İçin", *Medical Journal of Australia* , 171 (1999): 373-375.
- _____ "Üretken Yardımcılığı: Neden En İyi Çocukları Seçmeliyiz", *Biyoetik* 15/5/6 (2001): 413-426.
- Savulescu, J., Foddy, B. ve Clayton, M., "Sporda Performansı Arttırıcı İlaçlara Neden İzin Vermeliyiz", *British Journal of Sports Medicine* , 38 (2004): 666-670.
- Savulescu, J., ve Kahane, G., "Üretken Yardımseverlik ve sakatlık: Çocukları en iyi yaşam şansı ile yaratmak için ahlaki bir zorunluluk var mı?", *Etik* , yakında çıkacak.
- Silver, LM, *Remaking Eden: Cloning and Beyond in a Brave New World* (New York: Avon, 1998).
- Thom, T. vd. al. "Kalp Hastalığı ve İnme İstatistikleri-2006 Güncelleme: Amerikan Kalp Derneği İstatistik Komitesi'nden bir rapor ve İnme İstatistikleri Alt Komitesi", *Sirkülasyon* (14 Şubat^{inci} , 2006).
- WADA Atlet Kılavuzu, üçüncü baskı (http://www.wada-ama.org/rtecontent/document/WADA_Athlete-Guide_ENG.pdf).
- Whalley, LJ ve Deary, IJ, "Çocukluk IQ'sunun Boylamsal Kohort Çalışması ve 76 Yaşa Kadar Sağkalım", *British Medical Journal* , 322/7290 (2001): 819-822.
- Williams, B., "The Makropulos Case: Reflections on the Tedium of Immortality", *Problems of Self*'de (Cambridge: Cambridge University Press, 1973).
- The World Factbook (2006) (<https://www.cia.gov/cia/publications/factbook/index.html>).